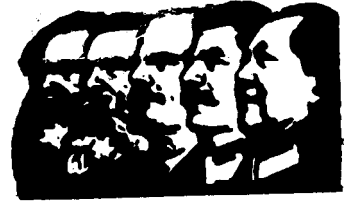

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΡΤΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 252 ΔΡΧ. 150

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ Λαλιώτης-Σημίτης τον φέρνουν στην εξουσία

Με προμετωπίδα τους τον ευρωπαϊόφιλο Σημίτη οι ρωσόδουλοι φτάνουν τώρα μπροστά στο παλιό μεγάλο τους όνειρο, τη συγκυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με το Συνασπισμό.

Έχουμε πει πολλές φορές ότι ο Συνασπισμός είναι η ευρωπαϊκή μεταμφίεση του ψευτοΚΚΕ. Κύριος στόχος αυτής της μεταμφίεσης είναι ο ρώσικος εισοδισμός μέσα στα ευρωπαϊόφιλα κομμάτια της αστικής τάξης και μέσα στην ίδια την Ευρώπη. Η παρουσία πραγματικά ευρωπαϊόφιλων δημοκρατών μέσα στο Συν, σαν τον Παπαγιαννάκη και το Γεωργακόπουλο, δεν είναι παρά κάλυψη των πρώην κνιτών ή ρωσόδουλων τύπου Δαμανάκη και Κωνσταντόπουλου, που καθοδηγούν με σιδερένιο τρόπο τη βαθιά αντιευρωπαϊκή πορεία αυτού του κόμματος.

Ο άμεσος και ζωντανός λόγος που οδήγησε την ΚΓΒ στο να φτιάξει αυτό το κόμμα, ήταν ακριβώς να πετύχει τη συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ, το οποίο αρνιόταν να υποταχθεί στο ψευτοΚΚΕ, προς το οποίο το έσερναν διαρκώς οι Α.Παπανδρέου και Λαλιώτης. Αυτοί που αμύνονταν απέναντι σ' αυτό το μέτωπο ήταν κυρίως οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ.

Με την ίδρυση του ΣΥΝ, που ήταν πολύ πιο δελεαστική μορφή του ψευτοΚΚΕ για το ΠΑΣΟΚ, αυτόματα οι ρωσόδουλοι του ΠΑΣΟΚ σύρανε πιο εύκολα μαζί τους τους ευρωπαϊόφιλους του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τους το Σημίτη ενάντια στους εθνικιστές (Τσοχατζόπουλο, Λιβάνη, Αρσένη).

Είναι φυσικό λοιπόν που σήμερα ο Σημίτης εμφανίζεται μπροστά σε ένα συνέδριο του Συνασπισμού που στήθηκε ακριβώς για να προετοιμάσει τη στρατηγική συμμαχία του ΠΑΣΟΚ με το ΣΥΝ και να γιορτάσει την άνοδο του Σημίτη στην Πρωθυπουργία, και λέει «Οι δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται στον ευρύ κεντροαριστερό χώρο έχουν χρέος να ξαναβρούν τον ορίζοντα του διαλόγου, μα και της κοινής δράσης, χωρίς τα τραύματα και τα πείσματα του παρελθόντος».

Δίπλα του ο Σκανδαλίδης, άν-

θρωπος του Λαλιώτη, δηλώνει: «...το ΠΑΣΟΚ θέλει να μιλήσει μαζί σας, να ανοίξει διαύλους επικοινωνίας. Να αναζητήσουμε σήμερα τη σύγκλιση σε όλα τα θέματα...»

Είναι φυσικό αυτά τα γλυκά λόγια να καταχειροκροτούνται από την κνίτικη νομενκλατούρα και τους αφελείς προοδευτικούς που είναι στη αίθουσα. Αυτοί οι τελευταίοι, όπως και οι ευρωπαϊόφιλοι του ΠΑΣΟΚ, δεν προβληματίζονται διόλου από το ότι οι βα-

σικοί διεθνείς προσκαλεσμένοι του συνεδρίου είναι όλα τα σοσιαλφασιστικά ρωσόδουλα κόμματα ανατολικής και δυτικής Ευρώπης, όλα τα πρώην “Κ”Κ, που επίσης μετασηματίστηκαν σε μια νύχτα σε κόμματα του λεγόμενου “δημοκρατικού σοσιαλισμού”. Μέσα στην αίθουσα είναι όλοι αυτοί οι ψευτοδημοκράτες του Βουλγάρικου, του Πολωνικού, του Γαλλικού, του Τσέχικου “Κ”Κ, εκεί η Κομμουνιστική Επανάσταση των ιταλών κνιτών, εκεί όλη η παλιά

σιχαμερή συνομοταξία των σφαγέων του Αφγανιστάν και των εμβολέων της Τσεχοσλοβακίας.

Η κίνηση αυτή του Σημίτη σημαίνει ότι μπαίνουμε σε μια πολύπλοκη και καταστροφική περίοδο, όπου οι ευρωπαίοι του ΠΑΣΟΚ θα χρησιμοποιούνται σαν κάλυψη και ταυτόχρονα θα καίγονται από το μέτωπο Λαλιώτη-ΣΥΝ. Γιατί αυτό το μέτωπο, ενώ θα έχει σαν πρώτη δουλειά του να αδυνατίσει τους εθνικιστές μέσα στο ΠΑΣΟΚ, σαν επόμενη δου-

λειά του έχει τη δραστήρια είσοδο στον κρατικό μηχανισμό των εμπειρών κνιτών του ΣΥΝ. Αυτοί θέλουν να γίνουν η γέφυρα για την άνοδο όλων των ρωσόδουλων στην εξουσία, δηλ. και του ψευτοΚΚΕ και της ΠΟΛΑ, και την τελική σύγκρουση με τους φιλοευρωπαίους αστούς.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τη δημοκρατία στη χώρα μας είναι η διείσδυση του ΣΥΝ στους κεντρικούς μηχανισμούς εξουσίας.

ΕΛΙΓΜΟΣ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Για την αποστρατιωτικοποίηση του Αιγαίου

Η πρόταση Πάγκαλου στην Τουρκία για αποχώρηση της 4ης Στρατιάς, και συνακόλουθα αποχώρηση του ελληνικού στρατού από τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, φαίνεται ότι είναι ένας ελιγμός.

Καταρχήν μια τέτοια πρόταση έχει νόημα μόνο αν πρόκειται για **ταυτόχρονη** αποχώρηση τούρκικων και ελληνικών στρατευμάτων και όχι όταν διατυπώνεται σαν αποχώρηση **πρώτα του επιτιθέμενου και μετά του αμυνόμενου**, όπως το έβαλε ο Πάγκαλος. Αφού σε τέτοιες περιπτώσεις όλο το ζήτημα είναι ποιος είναι ο επιτιθέμενος και ποιος ο αμυνόμενος και αφού κανένα κράτος της γης δεν παραδέχτηκε ποτέ ότι ήταν ο επιτιθέμενος, όσο τουλάχιστον η σύγκρουσή του με ένα άλλο ήταν ζωντανή. Κατά δεύτερο λόγο ο πρώτος που έβαλε στρατό στην περιοχή ήταν η Ελλάδα και όχι η Τουρκία.

Αν ο Πάγκαλος ήταν ειλικρινής δε θα παρουσίαζε έτσι την πρότασή του. Όμως δεν είναι τόσο η μορφή της πρότασης που μας κάνει να μην την πιστεύουμε. Άλλωστε και μια ειλικρινής πρόταση αφοπλισμού θα μπορούσε να έχει μια τέτοια μορφή μόνο και μόνο για να καθησυχάσει κάπως τους έλληνες τουρκοφάγους, πριν μπει για ζύμω-

ση στο λαό. Δεν είναι τυχαίο που το στρατόπεδο Αρσένη-Τσοχατζόπουλου έπιασε τη δήλωση του Πάγκαλου σαν ευκαιρία για να τον στριμώξει (αυτόν και τον Σημίτη) ότι είναι υφειαστικός απέναντι στην Τουρκία.

Την πρόταση αυτή δεν την πειστούμε γιατί ο Πάγκαλος κάνει ασταμάτητα πολιτική σύμπλευση με τη Ρωσία. Στη γιορτή της ορθόδοξιας μίλησε για συμμαχία με όλους τους ορθόδοξους λαούς, ενώ αυτός είναι ο προωθητής της σκληρής αντιτούρκικης-αντιευρωπαϊκής γραμμής που συνεπάγεται το βέτο στην τελωνειακή ένωση. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια παλεύει και για την ομαλοποίηση των ελληνομακεδονικών σχέσεων, δηλαδή για να κλείσει το “ορθόδοξο τόξο” ενάντια στην Τουρκία.

Η βρόμικη πολιτική του Πάγκαλου επιβεβαιώνεται από ένα άρθρο του *Βήματος* στις 10 του Μάρτη, σύμφωνα με το οποίο η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει τις ΗΠΑ ότι πρέπει να μειωθεί ο ρόλος της Τουρκίας στα Βαλκάνια στον ελάχιστο δυνατό βαθμό. Γι' αυτό το σκοπό η κυβέρνηση επικαλείται, σύμφωνα με το άρθρο, «α) την ύπαρξη μεταξύ των λαών της περιοχής ιστορικών αναμνήσεων από την εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και β) τις σύγχρονες ανησυ-

χίες και αντιδράσεις από την αξιοποίηση εκ μέρους της Τουρκίας του ισλαμικού παράγοντα (π.χ. στη Βοσνία και στην Αλβανία) και των μουσουλμανικών μειονοτήτων (π.χ. στη Βουλγαρία)».

Αυτό το απόσπασμα δείχνει ότι ο Πάγκαλος χρησιμοποιεί τα πιο φασιστικά επιχειρήματα του “ορθόδοξου” σπλοστασίου, δηλ. τα γνωστά ιστορικο-φυλετικά, που καλούν ουσιαστικά στην εξόντωση των τούρκικων και μη ορθόδοξων πληθυσμών της Βαλκανικής.

Ομολογημένος στόχος αυτής της επιχειρηματολογίας (σύμφωνα πάντα με το άρθρο) είναι να πεισθούν οι ΗΠΑ να στρέψουν το τούρκικο ενδιαφέρον αποκλειστικά προς την Ανατολή και να εμποδίσουν την Τουρκία να ανακατευτεί με την Αλβανία, τη Μακεδονία και τη Βουλγαρία.

Η πρόταση του Πάγκαλου για την αποχώρηση της 4ης στρατιάς από το Αιγαίο παίρνει άλλο νόημα όταν φωτισθεί από την παραπάνω λογική. Αυτό το νόημα επιβεβαιώνεται και μέσα στην ίδια τη συνέντευξη προς τον τούρκο δημοσιογράφο Αλί Μπιράντ, στη διάρκεια της οποίας ο Πάγκαλος πρωτοέκανε την πρότασή του.

Διευκρινίζοντας δηλ. την πρότασή του παραπέρα ο Πάγκαλος είπε ότι η 4η στρατιά πρέπει να φύ-

γει από το Αιγαίο «και να πάει σε άλλα μέτωπα στα οποία υπάρχουν ή υποτίθεται ότι υπάρχουν πραγματικοί εχθροί για την Τουρκία».

Αν ο Πάγκαλος δεν έκανε την πρόταση της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών προς την Τουρκία, δε θα είχε κανένα νόημα το κάλεσμά του προς τις ΗΠΑ να εμποδίσουν την ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας. Γιατί η Τουρκία θα απαντούσε πως δεν μπορεί να ασχοληθεί με άλλα μέτωπα όσο η Ελλάδα την απειλεί από δυτικά.

Ότι το πνεύμα της πρότασης Πάγκαλου είναι ο καθησυχασμός ή ακόμα και ο προσεταιρισμός των ΗΠΑ για την κίνηση της Ελλάδας προς τη Ρωσία, αυτό φανερώνεται και με μια είδηση του *Βήματος* της ίδιας μέρας ότι το υπουργείο Εξωτερικών ζητάει μεγάλα κονδύλια για να επανδρώσει και να εξοπλίσει τις πρεσβείες και τα προξενεία του στις ανατολικές χώρες και, κυρίως, στη Ρωσία. Ακόμα φαίνεται και από τη συνάντηση του Πάγκαλου με τους φιλορώσους υπουργούς Εξωτερικών της Βουλγαρίας και Ρουμανίας και, κυρίως, από το επερχόμενο ταξίδι του στη Μόσχα.

Συμπέρασμα: Η ψεύτικη ύφεση με την Τουρκία είναι ακόμα χειρότερη από την ανοιχτή κρίση.

ΠΙΟ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΟ ΛΟΓΟΘΕΤΗ Το ψευτοΚΚΕ καθοδηγεί την τελευταία απεργία των εργατών του Δήμου

Συνεχίζεται με οξύτητα η σύγκρουση στον Πειραιά ανάμεσα στο δήμωχο Λογοθέτη και το σωματείο των εργαζομένων στο Δήμο. Γύρω από αυτούς τους δύο πόλους της σύγκρουσης συσπειρώνονται οι διάφορες πολιτικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα η σύγκρουση αυτή να αποχτά κεντρική πολιτική σημασία.

Ας δούμε το χαρακτήρα των δυνάμεων που συγκρούονται.

Γύρω από το Λογοθέτη συσπειρώνονται οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ που καθοδηγούνται από τον Τσοχατζόπουλο, και αυτό εκφράζεται με την υποστήριξη των δημάρχων της Νίκαιας και του Κερασινίου, αλλά και με τη στήριξη του ίδιου του Τσοχατζόπουλου στο Λογοθέτη.

Το αντιλογοθετικό μέτωπο συγκροτείται από το φιλοσημιτικό ΠΑΣΟΚ της Α΄ Πειραιά σε συνεργασία με το Λαλιώτη, ενώ για κέντρο του έχει το ψευτοΚΚΕ.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες της "Ν.Α." την πάλη του Πειραιά στη διάρκεια των δημοτικών εκλογών, όταν οι φιλορώσικες Λαλιωτικές δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ ήρθαν σε σύγκρουση με το ΠΑΣΟΚ του Πειραιά για να επιβάλουν ως δήμωχο το σοσιαλφασίστα-τραμπούκο Λογοθέτη. Σ' αυτή την οξύτατη τότε πάλη θα θυμούνται οι αναγνώστες μας πως ο Σημίτης, που έκφραζε το ΠΑΣΟΚ του Πειραιά, είχε λυγίσει στις πιέσεις του Εκτελεστικού και είχε αφήσει μόνο του και ακάλυπτο τον Παπασπύρου να δώσει τη μάχη.

Τι λοιπόν έχει γίνει σήμερα και ο Λογοθέτης έχει μπει στο στόχαστρο της πάλης των Λαλιωτικών του Εκτελεστικού και του ψευτοΚΚΕ; Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για το χαρακτήρα της σοσιαλφασιστικής τραμπούκικης ομάδας του Λογοθέτη στον Πειραιά: Μια ομάδα με τον Ανδρουλάκη που αποσπάρθηκε από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ για να αποτελέσει τη γέφυρα με το Λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για τον πολιτικό χαρακτήρα του Λογοθέτη, που εδώ και μερικές δεκαετίες με εκπληκτική ακρίβεια ακολουθεί όλες τις μεταμορφώσεις των αφεντικών του στη Μόσχα. Στην αρχή σκληρός Μπρεζνιεφικός, στη συνέχεια πιστός Γκορμπατσόφικός και σήμερα "πιστός" ορθόδοξος με ισχυρούς δεσμούς με τον Καλλίνικο και τους σοβινιστικούς κύκλους της πόλης.

Όμως ο σοσιαλφασίστας αυτός βιάστηκε σαν αστός νέου τύπου να χτίσει μια ισχυρή οικονομική αυτοκρατορία, βάζοντας χοντρό χέρι στα ταμεία, μπαίνοντας μέχρι το λαϊκό στο βούρκο της διαφθοράς, της μίζας και της παρακμής. Έτσι, γέννησε απέναντί του ένα ισχυρό δημοκρατικό μέτωπο, ένα μέτωπο που έδωσε μια μεγάλη πάλη με αφετηρία τις προηγούμενες δημοτικές εκλογές

στην πόλη.

Κάτω από τα χτυπήματα αυτού του μετώπου ο Λογοθέτης κατέρρευσε και απομονώθηκε στις ευρύτερες λαϊκές μάζες. Το όνομά του έγινε συνώνυμο της κατάχρησης, της απάτης και της λοβιτούρας. Ο Λογοθέτης ήταν και είναι ένας ξοφλημένος, και αυτό αποτελεί μια μεγάλη δημοκρατική νίκη του πειραιϊκού λαού.

Αυτός είναι ο καθοριστικός λόγος που κάνει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ να "αδειάσει" το Λογοθέτη και να προσπαθήσει τη δημοκρατική νίκη του λαού να τη στρέψει στη δικιά του πολιτική κατεύθυνση. Και αυτόν τον ελιγμό τον κάνει ο Λαλιώτης, ο οποίος, χρησιμοποιώντας το κυβερνητικό του μέτωπο με το Σημίτη, μπαίνει επικεφαλής μαζί με το ψευτοΚΚΕ στο από παλιά αντι-Λογοθετικό ΠΑΣΟΚ της Α΄ Πειραιά. Αυτό είναι το ένα ζήτημα, που θα το τοποθετήσουμε πιο αναλυτικά παρακάτω.

Το άλλο είναι η στάση των αυτοδυναμικών δυνάμεων του Τσοχατζόπουλου. Οι δυνάμεις αυτές, με την πιο κοντόθωρη πολιτική και χωρίς να ενοχλούνται από το χοντρόπετσο σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα του Λογοθέτη, αναλαμβάνουν την προστασία του από το ψευτοΚΚΕ, τον φορτώνονται για να οδηγηθούν μαζί του στην ήττα. Στο πρώτο ζήτημα είναι χαρακτηριστικό πώς στήθηκε σήμερα το αντι-Λογοθετικό μέτωπο.

Οι δημοκρατικές δυνάμεις της πόλης και ο λαός έδωσαν μια μακρόχρονη πάλη ενάντια στη διαφθορά της τραμπούκικης κλίκας του Λογοθέτη. Εκεί στήθηκε το δημοκρατικό αντι-Λογοθετικό μέτωπο. Σήμερα ο σοσιαλφασισμός με το ψευτοΚΚΕ επικεφαλής αντιστρέφει αυτό το μέτωπο και συγκροτεί το νέο αντι-Λογοθετικό μέτωπο πάνω στη γραμμή "ενάντια στην ιδιωτικοποίηση".

Το σοσιαλφασιστικό αντι-Λογοθετικό μέτωπο κάνει σημαία του την απόφαση του Λογοθέτη να δώσει σε ιδιωτική εταιρεία τον έλεγχο 1.800 περίπου θέσεων πάρκινγκ και προσπαθεί να ρίξει το Λογοθέτη σαν εκφραστή της γραμμής της ιδιωτικοποίησης. Έτσι, αντιστρέφει το δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στη διαφθορά και μέσα απ' αυτή τη γραμμή παίρνει την ηγεμονία για να βάλει στη θέση του Λογοθέτη ένα νέο Λογοθέτη, έναν ακόμη δηλαδή άνθρωπο του σοσιαλφασιστικού μπλοκ.

Σ' αυτό το ίδιο το ζήτημα της "ιδιωτικοποίησης" οι θέσεις του ψευτοΚΚΕ είναι πραγματικά γελοίες. Ήταν χαρακτηριστική μια τηλεοπτική συζήτηση ανάμεσα στο Σαλπέα και στο Λογοθέτη. Σ' αυτή τη συζήτηση αποδείχθηκε πως η Δημοτική Αστυνομία αποτελεί ένα σώμα αργόμισθων, αποτέλεσμα μέγιστης ρουσφετολογίας, ανίκανης να εξασφαλίσει τον έλεγχο των θέσεων του πάρκιν-

γκ, με αποτέλεσμα να λειτουργεί μ' ένα τεράστιο έλλειμμα. Απ' αυτή την άποψη η ανάθεση σε ιδιωτική εταιρεία αποτελεί ένα χτύπημα στην παρασιτική γραφειοκρατία των δήμων.

Η ΟΑΚΚΕ, παρά το ότι έχει δώσει για χρόνια με συνέπεια την πάλη ενάντια στο Λογοθέτη, δεν μπορεί παρά να καταγγέλει τη σημερινή σοσιαλφασιστική επίθεση εναντίον του. Γιατί το ζήτημα δεν είναι να αντικατασταθεί ο Λογοθέτης με ένα νέο Λογοθέτη του σοσιαλφασιστικού μπλοκ.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τις δημοκρατικές δυνάμεις της πόλης να απαγκιστρωθούν από την αγκαλιά του ψευτοΚΚΕ και να επικεντρώσουν την πάλη τους στο χτύπημα

της διαφθοράς, ξεφεύγοντας από την παγίδα της ιδιωτικοποίησης.

Η υλική βάση του σοσιαλφασισμού είναι η διαφθορά της κάθε είδους κρατικής και κομματικής γραφειοκρατίας, καθώς και ο άπληστος προσωπικός πλουτισμός των αστών νέου σοσιαλφασιστικού τύπου. Την ανατροπή αυτής της υλικής βάσης, αλλά και της σοσιαλφασιστικής πολιτικής προσπαθεί σήμερα να εμποδίσει το ψευτοΚΚΕ, επιχειρώντας μια αλλαγή προσώπου μέσα στο ίδιο μπλοκ.

Από την άλλη πλευρά η ΟΑΚΚΕ δεν μπορεί να υποστηρίξει το σοσιαλφασίστα Λογοθέτη, δεν μπορεί να του δείξει την παραμικρή πολιτική ανοχή.

Ο αναρχοφασισμός αναδεικνύει τον Καμμένο

Η απάντηση στο ερώτημα αν είχαν δίκιο αυτοί που έδειραν τον Καμμένο στη Θεσσαλονίκη είναι η ίδια με το πώς αντιμετωπίζεται η "Χρυσή Αυγή" και οι σοβινιστικές και φασιστικές συμμορίες. Αποκαλύπτεις έναν αντιδραστικό πλατιά στο λαό, τον απομονώνεις και απαιτείς τη φίμωσή του.

Αυτοί που χτύπησαν τον Καμμένο ήταν "άγνωστοι κουκουλοφόροι", "γνωστούς αριστεριστές" τους είπε ο Καμμένος που δε βγήκαν ανοιχτά να πάρουν την ευθύνη της πράξης τους, να εξηγήσουν γιατί είναι αντιδραστικός ο Καμμένος.

Εάν ένας φασίστας ή αντιδραστικός σηκώσει χέρι και εξασκήσει βία ενάντια στο λαό, τότε έχει το δικαίωμα το μαζικό κίνημα ν' απαντήσει και με βία σ' αυτό το χτύπημα.

Όμως στη συγκεκριμένη περι-

πτωση δεν είναι ο Καμμένος που σήκωσε χέρι, αλλά η άλλη πλευρά. Και επειδή ο Καμμένος είναι γνωστός σοβινιστής τουρκοφάγος και αντιμακεδόνας, αυτή η ενέργεια δεν είναι ένα απλό λάθος τακτικής, μα μια πολύ καλή προβοκάτσια ενάντια στο αντισοβινιστικό κίνημα.

Ο Καμμένος εκείνη τη μέρα πήγαινε σε μια καθόλα "νόμιμη" συγκέντρωση, όπου δεν είχε να πει τίποτ' άλλο απ' όσα λένε οι σοβινιστές που κατέληξαν να περάσουν στη φιλορώσικη γραμμή σ' αυτή τη χώρα. Πολύ πιο αποτελεσματικό από πολλά χέρια ξύλο είναι να φιωθεί ο Καμμένος επειδή θα έχει συντριβεί η πολιτική γραμμή που εκφράζει. Και αυτή την πολιτική γραμμή, κύριοι άγνωστοι, ούτε καν την αγγίζατε.

Αντίθετα, η εικόνα του δαρμένου Καμμένου σ' όλα τα κανάλια ηρωοποιούσε αυτό το υποκείμενο

Ο Λογοθέτης πρέπει να τσακιστεί μαζί με το σοσιαλφασισμό, και αυτό είναι το κύριο καθήκον για τους δημοκράτες και το λαό του Πειραιά.

Σ' αυτή την κατεύθυνση, δεν μπορεί να συνεχίσει να πνίγεται η πόλη κάτω από τόνους σκουπιδιών, και αυτό στο όνομα της μη ιδιωτικοποίησης του ελέγχου 1800 θέσεων πάρκινγκ!

Κανένας άνθρωπος του λαού δεν μπορεί να κατανοήσει γιατί πρέπει να υποφέρει τη βρώμα για ένα τέτοιο ζήτημα. Απ' αυτή την άποψη, η ηγεμονία του σοσιαλφασισμού πάνω στο αντι-Λογοθετικό μέτωπο ξεκόβει την πάλη ενάντια στο Λογοθέτη από τις πλατιές λαϊκές μάζες, την κάνει ένα σκέτο πραξικοπηματισμό που στηρίζεται στην κλασική μέθοδο της ομηρίας του λαού.

Τα σκουπίδια πρέπει να μαζεθούν από τους δρομους και να πεταχτούν στις χωματερές, μαζί με τη βρώμα ολάκερου του σοσιαλφασιστικού μπλοκ.

στα μάτια του κόσμου.

Μετά την κρίση στα Ίμια, ο Καμμένος δεν ήταν απλά ο υπερπατριώτης που ήθελε να πάμε να σηκώσουμε τη σημαία εδώ και τώρα - ήταν ο βασικός εκφραστής της γραμμής να αναζητήσουμε αλλού συμμαχίες (Ρωσία), "ο εχθρός του εχθρού μας είναι φίλος μας". Και αυτή η νέα γραμμή του Καμμένου είναι πολύ πιο επικίνδυνη από τον απλό σοβινιστή Καμμένο.

πάθειες με τον εξαρχειώτικο χώρο εξαιτίας της αντι17N δράσης του.

Όμως η καταγγελία αυτής της σοσιαλφασιστικής συμμορίας από τον Καμμένο, επειδή ακριβώς δε γίνεται από την πλευρά του δημοκρατικού και αντιφασιστικού κινήματος, δεν μπορεί να είναι πραγματική και συνεπής.

Άλλωστε, "17N" και Καμμένος έχουν κοινό παρονομαστή τον ακραίο αντιτουρκισμό.

Αυτά όμως είναι τα πονηρά παιχνίδια και οι παρενέργειες που φέρνει η ρώσικη πολιτική. Το χτύπημα ενάντια στον Καμμένο είναι ένα χτύπημα σε έναν αντιδραστικό από τα δεξιά. Με τρόπο που θυμίζει κνίκικη δουλειά, τον μπουκαδόρο εξαρχειώτη, σπασιαμάτα και προβοκάτορα που δεν αποκαλύπτει ποτέ το πρόσωπό του.

Περιμένουμε...

Σ' ένα άρθρο της *Νέας Προοπτικής*, εφημερίδας του ΕΕΚ-Τροτσκιστές, σχετικά με μια σύσκεψη στο ΕΚΠ για την προετοιμασία του αντιφασιστικού συλλαλητηρίου διαβάσαμε το εξής:

«Υπέρ της πρότασης του Μίχα τάχθηκε και η ΟΑΚΚΕ, αλλά γι' αυτούς τι να πούμε, μόνο που δε μας είπαν να πάμε στο ρώσικο προξενείο, διότι ακόμα και για τη ναζιστική "Χρυσή Αυγή" υπεύθυνη είναι η "Ρώσικη Αρκούδα».

Προφανώς ο αρθρογράφος θέλει να ειρωνευτεί τη θέση για τη φιλορώσικη στροφή της "Χρυσής Αυγής" που ανέφερε σύντροφός μας σ' αυτή τη σύσκεψη και που αναλυτικά δείξαμε σε προηγούμενο άρθρο της "Ν.Α.". Βέβαια, δεν περιμέναμε από τη *Νέα Προοπτική* να απαντήσει πολιτικά στην

επιχειρηματολογία μας, γιατί τότε θα βρισκόταν στη δυσάρεστη θέση να διαπιστώσει την κοινή της αντιδικτική πλατφόρμα με τη "Χρυσή Αυγή". Όμως θα θέλαμε, αν μπορούσε, να σχολιάσει το παρακάτω απόσπασμα από κύριο άρθρο του "αρχηγού" της "Χρυσής Αυγής" Μιχαλολιάκου που δημοσιεύτηκε στη φασιστοφυλλάδα τους στις 5 Γενάρη του 1996. Γράφει λοιπόν ο εν λόγω κύριος:

«Υπάρχουν άλλοι που στο όνομα ενός στείρου αντικομμουνισμού του παρελθόντος δηλώνουν εθνικιστές, όντας αμερικανόδουλοι και φιλοσιωνιστές. Πώς είναι δυνατόν να βαδίζουν μαζί με αυτούς οι πιστοί της μεγάλης Λαϊκής Εθνικιστικής Ιδέας του 20ου Αιώνας»

Περιμένουμε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΛΑΛΙΩΤΗΣ: ΜΙΖΕΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΠΑΣΗΣ ΥΠΟΨΙΑΣ

Να γίνει εισαγγελική έρευνα για τις καταγγελίες

Ο Λαλιώτης βρίσκεται τελευταία στο επίκεντρο μιας επίθεσης από την εφημερίδα το *Όνομα*, που τον κατηγορεί ότι διατηρεί παράνομο λογαριασμό στην Ελβετία στον οποίο δέχεται μίζες, και γενικά σε διεφθαρμένο και ύποπτο υποκείμενο τόσο στις οικονομικές όσο και στις πολιτικές του συναλλαγές.

Σ' αυτή την επίθεση που βασίζεται σε στοιχεία ικανά να προκαλέσουν τις σοβαρές υποψίες οποιουδήποτε λογικού ανθρώπου, το *Όνομα* δε βρήκε ούτε ένα συμπαράστατη από τον πολιτικό κόσμο. Όλοι έσπευσαν, στην καλύτερη περίπτωση, να σταθούν με δυσπιστία απέναντι στην εφημερίδα και όχι απέναντι στο Λαλιώτη. Αυτό δείχνει την πολιτική δύναμη αυτού του βρωμερού υποκείμενου, που αναδεικνύεται σε εκπρόσωπο του "εθνικού οικουμενισμού", του κυρίαρχου δηλαδή πολιτικού ρεύματος με βασικό εκφραστή το μπλοκ των ρωσόδουλων δυνάμεων.

Το *Όνομα* έλαβε στις 20/2 στα γραφεία του ένα φαξ καταγγελίας του Λαλιώτη, το οποίο υπέγραψαν οι "Αγωνιστές ΠΑΚ Αμερικής". Σ' αυτό το φαξ κατηγορούσαν το Λαλιώτη ότι διατηρεί λογαριασμό στη Γενεύη στον οποίο δέχεται μίζες, και συγκεκριμένα ότι δέχτηκε πρόσφατα 25 εκατομμύρια μάρκα (περίπου 4,5 δις δρχ.) από τη γερμανική εταιρεία Hochtief για να προωθήσει την υπογραφή της σύμβασης με την οποία της ανατίθεται η κατασκευή του αεροδρομίου στα Σπάτα. Επίσης ότι έχει δεχτεί 150 εκατομμύρια από τον Εμφιετζόγλου για την ανάθεση στην εταιρεία του "ΜΗΧΑΝΙΚΗ" της κατασκευής του μετρό Θεσσαλονίκης και ότι είναι ιδιοκτήτης της αλυσίδας καταστημάτων ΖΑΗΡΑ. Σύμφωνα με το *Όνομα*, οι αγωνιστές ΠΑΚ Αμερικής μπορεί να είναι "εκκαθαρισμένα" από το Λαλιώτη μέλη του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή απομεινάρια της εκτεταμένης εκκαθάρισης που έγινε στο ΠΑΣΟΚ κατά τη μεταπολιτευτική περίοδο από τον Παπανδρέου και το Λαλιώτη και είχε σα στόχο το αντίπαλο πολιτικό ρεύμα της Δημοκρατικής Άμυνας. Ο ίδιος ο Λαλιώτης μίληκε στον κόπο να αμφισβητήσει τη γνησιότητα αυτής της υπογραφής με προσωπική του δήλωση: «*Τέτοια φαινόμενα και νοσηρή φαντασία δεν ενδημούν στο ΠΑΣΟΚ*» (Ελευθεροτυπία, 23/2).

Ο Λαλιώτης αρνήθηκε αμέσως όλες τις κατηγορίες με συνέντευξη Τύπου που έδωσε, αλλά δεν κατέθεσε μήνυση παρά μόνο δέκα μέρες μετά και μόνο για πλαστογράφηση του εμφανιζόμενου από το *Όνομα* αποδεικτικού εγγράφου της ύπαρξης λογαριασμού και όχι για συκοφαντική δυσφήμιση. Όμως ένας άνθρωπος που θίγεται και εξαπολύει λίβελλους, όπως έκανε ο Λαλιώτης, εναντίον των "συκοφαντών" και κατηγορών του επιμένει στην απόδειξη του ψεύδους της κατηγορίας. Και ο μόνος τρόπος για να το κάνει αυτό,

να αποδείξει δηλαδή ότι δεν υπάρχει κανένας λογαριασμός στην Ελβετία και όχι απλά την πλαστότητα του εμφανιζόμενου εγγράφου, είναι να προσπαθήσει να επιτύχει μία καταδίκη των κατηγορών του για συκοφαντική δυσφήμιση. Όμως ο Λαλιώτης άφησε δέκα μέρες να περάσουν για να καταθέσει μία μήνυση με διαφορετικό περιεχόμενο, χρόνος που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει μόνο σ' έναν ύποπτο άνθρωπο για να καλύψει τα νάτα του. Αυτό και μόνο δείχνει την ενοχή του αν όχι για όλες, τουλάχιστον για κάποιες από τις κατηγορίες.

Τη βασιμότητα των κατηγοριών δείχνει επίσης τόσο η επιμονή του *Όνοματος*, που διασταύρωσε τα στοιχεία του με προφορική επικοινωνία με τον ίδιο τον τραπεζίτη Kundert, υπεύθυνο του σχετικού λογαριασμού, όσο και η επιμονή των Αγωνιστών ΠΑΚ Αμερικής, που με νέα φαξ δίνουν νέα αποδεικτικά στοιχεία.

Είναι επόμενο ένας εκπρόσωπος και εμπνευστής του κράτους της διεφθαρμένης κρατικής γραφειοκρατίας να είναι υποκείμενο ύποπτων συναλλαγών. Και έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το *Όνομα* λέει την αλήθεια.

Το σκάνδαλο σ' αυτή την υπόθεση δεν είναι ο ίδιος ο χρηματισμός του Λαλιώτη, αλλά, πρώτον, η υποστήριξη που δέχθηκε από όλο τον πολιτικό κόσμο και, δεύτερον, η εμφανιζόμενη συνεργασία του με το μεγάλο κεφάλαιο, το ρωσόδουλο Κόκκαλη, αλλά και τον ευρωσοβινιστή Λαμπράκη.

Μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ ο Λαλιώτης βρήκε συμπαράσταση από όλες τις φράξιες. Τον υποστήριξαν με δηλώσεις τους ο Σημίτης, ο Τσοχατζόπουλος, η Β. Παπανδρέου και, βέβαια, πρώτος απ' όλους ο Σκανδαλίδης. Ταχύτατα εκδόθηκε απόφαση από το Εκτελεστικό Γραφείο, που στις επιθέσεις ενάντια σε αυτοδυναμικά ή ευρωπαϊόφιλα στελέχη συνήθως σιωπά διακριτικά ή επεμβαίνει ήπια, στην οποία αναφέρεται ότι θεωρεί την επίθεση πλήγμα ενάντια στην «*ενότητα του ΠΑΣΟΚ, την αξιοπιστία των οργάνων του, την τιμή και υπόληψη στελεχών που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στη νέα πορεία του Κινήματος και της κυβέρνησης*». Ακόμα ότι «*Το ΠΑΣΟΚ δε στέκεται απλά αλληλέγγυο στον Κώστα Λαλιώτη. Θα απαντήσει το ίδιο σκληρά και αποτελεσματικά στους λασπολόγους συκοφάντες του και σε όσους βρίσκονται πίσω τους*» (Όνομα, 23/2).

Αλληλεγγύη στο Λαλιώτη εκφράζουν και 78 πολιτικά πρόσωπα με κείμενό τους (Ελευθεροτυπία, 8/3), ανάμεσά τους οι σοσιαλφασίστες Χρ. Λαζαρίδης, Ν. Μπίστης κ.ά. Να, λοιπόν, που στο Λαλιώτη βρίσκουν τον εκφραστή τους όλα τα πολιτικά ρεύματα μέσα στο ΠΑΣΟΚ, να πώς αυτός ο ιντριγκαδόρος, συνωμότης, φραξιοστής κατάφερε να πάρει την ηγεμονία ενοποιώντας στο πρόσωπό του τους πάντες. Είναι χαρακτηριστικό αυτής της οικουμε-

νικής αποδοχής πως όλα τα τηλεοπτικά κανάλια αναφέρονταν στα δελτία τους στο θέμα σαν "υπόθεση του πλαστού λογαριασμού", καλύπτοντας ανοιχτά το Λαλιώτη, και πως καμία εφημερίδα εκτός από το *Όνομα* δεν έδωσε βάση στα στοιχεία των Αγωνιστών ΠΑΚ Αμερικής, ενώ οι ίδιοι τα έστειλαν σε όλες.

Σε ό,τι αφορά τις αντιδράσεις των άλλων κομμάτων, ήταν απρόκλητες ως ανύπαρκτες, με χαρακτηριστικότερη αυτή της Νέας Δημοκρατίας, που ζήτησε απλά τη διάψευση του Λαλιώτη, την οποία και έλαβε. Έτσι, ταπεινά δεμένοι όλοι στο άρμα του σοσιαλφασι-

σμού κάλυψαν το ηγετικό πολιτικό στέλεχός τους.

Σε ό,τι αφορά την εμπλοκή των ονομάτων των Λαμπράκη και Κόκκαλη σαν άμεσα συνεργαζόμενων με το Λαλιώτη σ' αυτές τις βρώμικες συναλλαγές, έχουμε να παρατηρήσουμε ότι αυτή σηματοδοτεί το πέρασμα από το οικονομικό σαμποτάζ και την τακτική της δολιοφθοράς στη χρησιμοποίηση και τον προσεταιρισμό του μεγάλου κεφαλαίου σαν πολιτικής δύναμης στην υπηρεσία των ρωσόδουλων δυνάμεων. Προϋπόθεση απαραίτητη για την επικράτησή τους, αφού η πολιτική δύναμη δεν μπορεί να υπάρξει χω-

ρίς οικονομική βάση.

Το *Όνομα* είναι μια χυδαία σοβινιστική φυλλάδα που χτυπάει το Λαλιώτη σα φιλοευρωπαϊό Σημιακό. Ανεξάρτητα όμως από τις προθέσεις του, η επίθεση αυτή αποκαλύπτει στο λαό το σκοτεινό Λαλιώτη και εκθέτει τους υποστηρικτές του.

Η ΟΑΚΚΕ ζητάει να ακολουθηθεί απέναντι στο Λαλιώτη η συνηθισμένη διαδικασία που έχει ακολουθηθεί απέναντι και στους εχθρούς του: Η αυτεπάγγελτη εισαγγελική έρευνα στη βάση των στοιχείων που εμφανίζει η εφημερίδα *Το Όνομα*.

Μία φέτα φασισμού

Όλο και περισσότερο ο σοσιαλφασισμός παγιώνει μέσα στους αγρότες τον τραμπουκισμό σα τη βασική μέθοδο διεκδίκησης. Το κλείσιμο των εθνικών δρόμων, ο αποκλεισμός των πόλεων και οι εισβολές στις νομαρχίες και τα υπουργεία έχουν γίνει μόνιμη κατάσταση.

Στο βάθος αυτές οι μορφές διεκδίκησης έχουν σα στόχο να προετοιμάζουν και να βοηθήσουν τη στρατηγική πορεία των ρωσόδουλων προς την πολιτική διακυβέρνηση της χώρας. Γι' αυτό δεν έχουν καμιά σχέση με την κλασική πορεία διαμαρτυρίας των αγροτών με τα τρακτέρ στα κέντρα των πόλεων τις προηγούμενες δεκαετίες. Τότε το κλείσιμο των δρόμων ήταν ολότελα περιστασιακή και συνήθως ολιγόωρη διαδικασία.

Τώρα ο αποκλεισμός και η μπουκά είναι η ουσία της διαμαρτυρίας, ενώ το αίτημα είναι μόνο το πρόσχημα. Γι' αυτό επικρατεί η βαρβαρότητα γενικά. Αυτή η βαρβαρότητα δε φαίνεται τόσο στα εργατικά μειοψηφικά αποσπάσματα του ψευτοΚΚΕ όσο στα αγροτικά, επίσης μειοψηφικά, αποσπάσματα. Γιατί στα αγροτικά αποσπάσματα ο σοσιαλφασισμός βάζει επικεφαλής των διαμαρτυριών τη συνήθως αντιδραστική πλούσια αγροτιά σε συμμαχία με την Εβερτική Ν.Δ.

Αυτή η πλούσια αγροτιά (που έχει κέντρο τη Λάρισα και επικεφαλής της το σοσιαλφασίστα Πατάκη) έχει αποκτήσει την τελευταία δεκαετία τα χειρότερα χαρακτηριστικά, γιατί πλουτίζει από τις κοινοτικές επιδοτήσεις δίχως να αυξάνει τις παραγωγικές δυνάμεις που ελέγχει. Ο παρασιτισμός της μεγάλωσε επειδή αυτός ο πλουτισμός, σε ένα μεγάλο του μέρος, έγινε και με κλοπή των κοινοτικών επιδοτήσεων. Αυτή την κλοπή τη δικαιολόγησε θεωρητικά ο σοσιαλφασισμός λέγοντας ότι επιτρέπεται να κλέβει κανείς τους μπερλιαστές της ΕΟΚ, και έτσι διαφθάρθηκαν στο έπακρο αυτά τα στρώματα. Όμως αυτά είναι ηγεμονικά στο χωριό και σέρνουν από τη μύτη τη μεσαία και τη φτωχή αγροτιά, ενώ

εκμεταλλεύονται στην εντέλεια τους ξένους εργάτες γης και έχουν κάνει το χωριό φυτώριο ρατσισμού στη σύγχρονη Ελλάδα.

Χάρη σ' αυτή την αποκτήνωσή τα τελευταία 15 χρόνια το αγροτικό εισόδημα ανέβηκε σημαντικά, ενώ οι επενδύσεις, δηλ. ο εκσυγχρονισμός της αγροτικής παραγωγής, έπεσε κατά 3,4% το χρόνο! Έτσι, μέσα στον παρασιτισμό είναι φυσικό που το ψευτοΚΚΕ ρίχνει τώρα την αντιευρωπαϊκή γραμμή, ενώ από τα 2,5 τρις του αγροτικού εισοδήματος το 1995 τα 1,1 τρις ήταν από ευρωπαϊκές επιδοτήσεις.

Και ρεμούλα από τα λεφτά της ΕΟΚ και αντιΕΟΚ. Αυτή είναι η γραμμή του σοσιαλφασισμού.

Αυτό κάνουν και τώρα με το γάλα και τους κτηνοτρόφους κατσικοπροβάτων. Αυτοί επιδοτούνται από την ΕΟΚ και σπάνε τις νομαρχίες βρίζοντας την ΕΟΚ. Ασφαλώς μαζί τους είναι τώρα ο "ρώσος" υπουργός Γεωργίας, που τους δικαιολόγησε ολότελα γι' αυτά που κάνουν. Παρ' όλα αυτά, το κίνημά τους δεν προχωράει και ο λαός, ιδιαίτερα η φτωχολογιά, δεν καταλαβαίνει πώς ένα κίνημα είναι λαϊκό όταν χύνει το πρόβειο γάλα στους δρόμους την ώρα που πολλοί δεν αγοράζουν τυριά επειδή δεν μπορούν να τα αγοράσουν, ενώ όλοι θυμώνουν όταν αυτό το στίφος σφάζει και πετάει αρνιά μπροστά στις κάμερες.

Αυτά είναι καμώματα της πλούσιας και διεφθαρμένης από τις επιδοτήσεις αγροτιάς, και ακολουθούν και οι φτωχοί αγρότες επειδή δεν έχουν κόμμα. Αυτά τα πρωτοκάνανε οι ασοσιαλφασίστες αγροτοπατέρες στη Γαλλία και μετά τα ξεσήκωσαν παντού στην Ευρώπη οι όμοιοί τους.

Ξαναγράφουμε ότι οι επιδοτήσεις είναι ένα καθεστώς που βοηθάει κύρια την πλούσια αγροτιά της Ευρώπης ενάντια στην τριτοκοσμική αγροτιά, ενώ η φτωχή ευρωπαϊκή αγροτιά γλείφει τα κόκαλα αυτής της πολιτικής.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση της κτηνοτροφίας κατσικοπροβάτων στην Ελλάδα, ο τελευταίος που φτάνει είναι η ΕΟΚ.

Αυτή η κτηνοτροφία απλά δεν

εκσυγχρονίστηκε σε κανένα επίπεδο και ασχολήθηκε περισσότερο με το να καίει ή να καταστρέφει βουνά και να κακοπληρώνει μετανάστες βοσκούς.

Με αυτή την πρακτική ποτέ δεν αναπτύχθηκε, ενώ πέρσι η μεσαία και πλούσια αγροτιά αυτής της κατηγορίας έκανε πολλά λεφτά με την αύξηση της τιμής που πήρε το γάλα από τη μεγάλη ζήτηση που προκάλεσε η είσοδος της μεγάλης ντόπιας γαλακτοβιομηχανίας στη φέτα. Όμως η αύξηση της τιμής ήταν σε ένα μέρος τεχνητή, γιατί η κρατική γαλακτοβιομηχανία "Δωδώνη" σήκωσε απότομα την τιμή στο γάλα που έδινε στους παραγωγούς της Ηπείρου, ώστε να μην μπορέσουν οι ΦΑΓΕ και ΔΕΛΤΑ να μπουνε στην αγορά και να φτιάξουν φέτα με συμφερτική τιμή στο γάλα. Ταυτόχρονα το '95 έπεσε και η ευρωπαϊκή επιδότηση στο κατσικοπροβάτισιο γάλα.

Μαζί με αυτά ήρθαν και δύο άλλα κακά: Το πρώτο ήταν οι παράνομες εισαγωγές τυροκομικών από την πάμφθηνη Βουλγαρία, για τις οποίες, σημειωτέον, ο Τζουμάκας δεν είπε τίποτα, και το δεύτερο ήταν η νοθεία στη φέτα με την παραγωγή της, εν μέρει, από το φτηνό γαλαδινό γάλα ή τη σκόνη. Όμως την ίδια στιγμή μίληκε στη χώρα σε τεράστια ποσότητα και η δανέζικη φέτα φτιαγμένη ολόκληρη από αγελαδινό, που είναι πολύ πιο φτηνή και χτύπησε την ελληνική φέτα.

Σ' αυτό το τελευταίο έδωσε όλη την έμφαση ο Τζουμάκας και κήρυξε τον πόλεμο στους Δανούς, που παραποιούν τη "φέτα μας" όπως έκαναν και με τη "Μακεδονία μας". Η ευρωπαϊκή επιτροπή διαφύλαξε την ελληνική αρμοδιότητα στο να χρησιμοποιεί μόνη αυτή τον όρο "φέτα", ενώ οι φέτες από αγελαδινό γάλα θα ονομάζονται λευκό τυρί.

Αλλά η κρίση και εδώ δεν οφείλεται στο όνομα. Ο κόσμος αγοράζει αγελαδινή φέτα γιατί είναι πιο φτηνή, κι ως είναι πιο άνοστη. Η κρίση της φέτας είναι κρίση της κατσικοπροβατοκτηνο-

Να συζητήσουμε και να λύσουμε όλες τις διαφορές με την Τουρκία

Η ομιλία του σ. Ηλ. Ζαφειρόπουλου στο Πολυτεχνείο

Η κρίση της Ίμιας πρόσφερε μια ανεκτίμητη υπηρεσία στις δυνάμεις του πολέμου: Στάλαξε μέσα στην ψυχή του ελληνικού λαού το δηλητήριο της εθνικής ταπείνωσης.

Όσοι έχουν μελετήσει την ιστορία των πολέμων και την ψυχολογία των λαών ξέρουν ότι η εθνική ταπείνωση είναι το μαστίγιο που φέρνει ένα λαό στο πεδίο της σφαγής. Η ταπεινωτική ήττα είναι η πρώτη, η ψυχολογική προϋπόθεση ενός πολέμου εκδίκησης.

Η δεύτερη προϋπόθεση είναι πολιτική και έχει ήδη από χρόνια εκπληρωθεί. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού έχει αποδεχτεί σαν την πιο διαυγή αλήθεια ότι η Τουρκία έχει σε όλα άδικο και η Ελλάδα σε όλα δίκιο και ότι η Τουρκία απειλεί απόλυτα και η Ελλάδα απόλυτα αμύνεται. Διεθνολόγοι, ιστορικοί, πολιτικοί αναλυτές, δημοσιογράφοι, στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες, μεγάλα κεφάλια, μικρά κεφάλια, χοντρά βιβλία, λεπτά βιβλία, άρθρα, διαλέξεις αλλά και ψίθυροι δεκαετιών έχουν δουλέψει υπομονετικά για να πείσουν τη διανόηση και το λαό για το απόλυτο δίκιο της Ελλάδας στην Κύπρο και στο Αιγαίο.

Η πεποίθηση του απόλυτου ελληνικού δικίου έχει στη βάση της μια ιδεολογική πεποίθηση γραμμένη σχεδόν στο γενετικό κώδικα του νέου Έλληνα, πεποίθηση που έχει παγιωθεί στη διάρκεια της δωδεκάχρονης εκπαίδευσης και που λέει ότι ο Έλληνας είναι το αντίθετο του Τούρκου και ότι ο ελληνικός εθνικός πολιτισμός είναι η άρνηση της τουρκικής βαρβαρότητας. Το ελληνικό σχολείο δεν αρνείται ότι υπήρξαν πολλοί εχθροί για το έθνος μας, όμως κανείς άλλος εκτός από τους Τούρκους δεν υπήρξε ιδεολογικός εχθρός του.

Χάρη σ' αυτή την έξοχη διδασκαλία προκαταλήψεων οι ορθόδοξοι χριστιανοί αναγνωρίζουν στην Τουρκία τη χώρα των απίστων, οι οπαδοί της "ανωτερότητας του ελληνισμού" τη χώρα της ανατολίτικης καθυστέρησης, οι αυτονομαζόμενοι αριστεροί την Τουρκία τσιράκι του ιμπεριαλισμού. Έτσι, το αντιτουρκικό μέτωπο είναι ένα μέτωπο εθνικά παγιωμένο. Οι Έλληνες μπορεί ανάμεσά τους να μαλώνουν, αλλά ξέρουν να είναι Έλληνες, δηλαδή να είναι ενωμένοι ενάντια στην Τουρκία.

Αυτοί είναι οι ιδεολογικοί και ψυχολογικοί όροι του πολέμου. Αυτοί είναι το εύφλεκτο υλικό.

Ολόκληρο το Αιγαίο είναι σκεπασμένο από ένα παχύ στρώμα βενζίνης. Δε μένει παρά να φέσει το σπίρτο που θα βάλει τη φωτιά.

Το σπίρτο είναι η πολιτική κατάσταση. Η παγκόσμια και τοπική πολιτική κατάσταση δεν είναι τώρα έτοιμη για τον πόλεμο. Θα είναι όμως έτοιμη αύριο, ίσως μεθαύριο.

Όσοι λοιπόν αγαπάνε την ει-

ρήνη και πονάνε τον ελληνικό, αλλά και τον τουρκικό λαό, όσοι είναι δημοκράτες και αξίζουν τον τίτλο του αριστερού πρέπει από τώρα να κάνουν δύο πράγματα. Πρώτο, να αρχίσουν από τώρα να αδειάζουν τη βενζίνη από το Αιγαίο και, δεύτερο, να κόψουν το χέρι που ετοιμάζεται να πετάξει το αναμμένο σπίρτο.

Αυτή είναι μια δουλειά που πρέπει να γίνει και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Γιατί και στις δυο πλευρές είναι ισχυρές οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις του πολέμου, γιατί ο ελληνικός σοβινισμός και ο τουρκικός εναλλάσσονται και συχνά συμπληρώνονται στο ρόλο του άδικου και του κακού.

οι Έλληνες εθνικιστές έκαναν το πραξικόπημα Σαμψών για να προσαρτήσουν το νησί το 1974, ενώ οι Τούρκοι εθνικιστές έκαναν εισβολή και κατέλαβαν το μισό νησί διχοτομώντας το.

Η ελληνική επιθετικότητα στην Κύπρο στηρίζεται στη γενική θεωρία ότι κάθε Έλληνας ή ελληνόφωνος εκτός Ελλάδας είναι μέλος του ελληνικού έθνους. Σύμφωνα μ' αυτή τη θεωρία, το ελληνικό κράτος, σαν κράτος του ελληνικού έθνους, πρέπει να φτάνει σε κάθε μέρος που υπάρχουν ελληνοί πληθυσμοί, ιδιαίτερα εκεί που είναι συμπαγείς.

Αυτή είναι μια επεχτατική θεωρία που σήμερα είναι πολύ της μόδας και συμπυκνώνεται στην

κυπριακή κοινωνία.

Αυτή η ιδέα είχε σαν συνέπεια αρχηγοί του αντιαγγλικού απελευθερωτικού αγώνα της Κύπρου να είναι ένας επίσκοπος, ο Μακάριος, και ένας Έλληνας συνεργάτης των γερμανών ναζί, ο χίτης Γρίβας. Και ο μεν Μακάριος διδάχτηκε από τη ζωή και πέρασε στο προοδευτικό στρατόπεδο της κυπριακής αστικής τάξης και της ανεξαρτησίας, αλλά ο Γρίβας, σαν Έλληνας σοβινιστής, έγινε τελικά ο εφιάλτης της Κύπρου, ο προπαρασκευαστής της ελληνικής στρατοκρατικής επίθεσης στην Κύπρο, που κατέληξε στο πραξικόπημα του 1974.

Αυτή τη στρατοκρατική επίθεση ΟΛΑ τα ελληνικά κόμματα

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΠΑΡΑΓΩΓΟ
ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

Η σύγκρουση στο Αιγαίο δεν έχει να κάνει ούτε με τα πετρέλαια ούτε γενικά με τα οικονομικά συμφέροντα των δύο χωρών σε καιρό ειρήνης. Η Ελλάδα και η Τουρκία ζητάνε στο Αιγαίο καλύτερες θέσεις για τον πόλεμο.

Έτσι ήρθαν στην επιφάνεια όλες οι διαφορές. Είναι διαφορές που έχουν πάντα ανάμεσά τους οι κακοί γείτονες, εκεί δηλαδή που έχει ριζώσει η μεγάλη έχθρα.

Είναι όπως συμβαίνει και στις αστικές διαφορές ανάμεσα σε δύο γείτονες ιδιοκτήτες, οι οποίοι, αφού συγκρούστηκαν σε ένα ζήτημα, ύστερα συγκρούονται σε όλα. Σε τέτοιες περιπτώσεις κάθε τετραγωνικό εκατοστό οικοπέδου, κάθε οικοδομική παρατυπία, κάθε θόρυβος σε ώρα κοινής ησυχίας, κάθε ανοιχτή σακούλα σκουπιδιών μπορεί να φτάσει στα δικαστήρια, στη χειροδικία ή και στο φόνο.

Μόνη της καμιά διαφορά στο Αιγαίο δεν είναι όπως την παρουσιάζουν, καμιά δηλαδή δεν έχει να κάνει με ΖΩΤΙΚΑ συμφέροντα των δύο χωρών. Γι' αυτό τα κόμματα του πολέμου και στις δύο χώρες δεν μπορούν να επικαλεστούν καμιά διαφορά σαν ζήτημα ύπαρξης της χώρας. Οι δικοί μας σοβινιστές, επειδή ξέρουν ότι κανείς Έλληνας δε θέλει σ' αλήθεια να πεθάνει για μια υφαλοκρηπίδα, για έναν εναέριο χώρο, για 12 μίλια αιγιαλίτιδας ζώνης αντί για 6, για ένα FIR ή για μια βραχονησίδα 20 στρεμμάτων, προσπαθούν να πείσουν το λαό ότι, αν χάσει κάτι από αυτά, τότε αύριο θα χάσει και την Αθήνα.

Επειδή αυτό δεν μπορούν να το στηρίξουν στα γεγονότα, το στηρίζουν στη θεωρία ότι ο αντίπαλος έχει σχέδιο να εξοντώσει τη χώρα μας, δηλαδή ΝΑ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΡΕΙ ΟΛΑ.

Αυτή είναι η θεωρία του αιώνιου και μόνιμου τουρκικού κινδύνου, που είναι αντιιστορική και αντίθετη με τα γεγονότα. Αντίθετα απ' ό,τι λένε οι θεωρητικοί του αντιτουρκισμού, η Ελλάδα και η Τουρκία είχαν άριστες σχέσεις ανάμεσα στα 1930 και 1955, οπότε και ξεκίνησε το Κυπριακό.

Στη διάρκεια του Β' παγκόσμιου πολέμου η Τουρκία δεν αξιοποίησε καθόλου τις άριστες σχέσεις της με τη Γερμανία, που είχε τότε καταλάβει την Ελλάδα, για να προβάλλει οποιαδήποτε εδαφική διεκδίκηση σε βάρος της. Αλλά και η Ελλάδα, που μετά το 1945 βρέθηκε με τους νικητές, ούτε αυτή πρόβαλε διεκδικήσεις σε βάρος της Τουρκίας.

Η ειρηνική κατάσταση τριών δεκαετιών στο Αιγαίο άρχισε να χαλάει το 1955, όταν οι εγγλέζοι ιμπεριαλιστές, για να κρατήσουν την Κύπρο, ξεσήκωσαν τους Τούρκους ενάντια στον αντιαποικιακό αγώνα.

Όμως η ειρήνη στο Αιγαίο κατέρρευσε το 1964, όταν η πολιτι-

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΦΑΣΗΣ

Πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη στις 13 του Μάρτη η εκδήλωση-συζήτηση της ΟΑΚΚΕ για τα ελληνοτουρκικά, στα πλαίσια της καμπάνιας που ήδη ξεκίνησε για την ελληνοτουρκική ειρήνη.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν περίπου 70 άτομα που παρακολούθησαν με μεγάλη προσοχή και χειροκρότησαν την τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ "για μια δίκαιη ειρήνη στο Αιγαίο". Το βασικό χαρακτηριστικό αυτής της συγκέντρωσης ήταν η συμμετοχή των συγκεντρωμένων με ερωτήσεις και παρατηρήσεις μετά την κεντρική ομιλία, ερωτήσεις που συχνά αφορούσαν όλες τις πλευρές της πολιτικής της ΟΑΚΚΕ.

Το κλίμα ήταν ζεστό και αισιόδοξο και ακριβώς αντίθετο με την προσπάθεια του οππορτουνισμού να απομονώσει αυτή τη συγκέντρωση. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν εμφανίστηκε κανείς εκπρόσωπος των οργανώσεων που αποτελούν την αυλή του Περισσού, παρ' όλο που προκλήθηκαν από την αφίσα μας, αλλά και κανείς από τα ενδιάμεσα ρεύματα ΟΚΔΕ και ΑΑΣ, που προτίμησαν με μια πλατφόρμα τους ενάντια στη "Νέα Τάξη", που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία λίγες μέρες πριν, να περάσουν με το μαύρο μέτωπο.

Η αύξηση της μαζικότητας της προχθεσινής συγκέντρωσης σε σχέση με κάθε προηγούμενη, η σταθερή αύξηση της πούλλων της Ν. Αντολής, η νέα οργανωτική συσπείρωση στη Ζώνη και άλλα στοιχεία τέτοιας μορφής δικαιολογούν τους φόβους του οππορτουνισμού ότι πλησιάζει η ώρα που η ΟΑΚΚΕ θα σπάσει τον κλοιό της απομόνωσης και θα μπει στο κέντρο της πολιτικής ζωής της πρωτοπορίας.

Ας αρχίσουμε λοιπόν να αδειάζουμε τη βενζίνη τοποθετώντας το ζήτημα του δικίου και του άδικου στις συγκεκριμένες διαφορές.

Ο ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Ο πυρήνας της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης είναι η Κύπρος. Όλη η έχθρα ξεκίνησε από την Κύπρο και εκεί συνεχίζει να είναι το κέντρο της.

Η Κύπρος αποδειχνει πόσο αμαρτωλές είναι η Τουρκία και η Ελλάδα. Γιατί η Κύπρος είναι ένα ανεξάρτητο κράτος, και όταν δύο άλλες χώρες συγκρούονται γι' αυτό σημαίνει ότι στο βάθος δεν αναγνωρίζουν την ανεξαρτησία του πραγματικά.

Η ιστορία του Κυπριακού είναι η ιστορία της ελληνικής και της τουρκικής επέμβασης σε ένα ανεξάρτητο έθνος και σε ένα κυρίαρχο κράτος, όπως είναι η Κύπρος.

Οι Έλληνες εθνικιστές ισχυρίστηκαν πάντα ότι η Κύπρος είναι ελληνική και επιχείρησαν να την προσαρτήσουν με τη βία. Οι Τούρκοι εθνικιστές ισχυρίστηκαν ότι, αφού στο νησί ζει μια τουρκική μειονότητα, τότε η Τουρκία πρέπει να έχει λόγο στη διακυβέρνηση αυτού του νησιού.

Στη βάση αυτών των ισχυρισμών

έκφραση "ενιαία συμφέροντα του Ελληνισμού".

Όμως από τις αρχές κιόλας του αιώνα μας η προοδευτική πραχτική και σκέψη, και κύρια η μαρξιστική, ξεκαθάρισε ότι το έθνος δεν είναι κοινότητα ανθρώπων που μοιράζονται απλά την ίδια γλώσσα, αλλά που επιπλέον ζουν σε συνεχόμενο έδαφος και έχουν κοινή οικονομική ζωή.

Οι Ελληνοκύπριοι ζούσαν πάντα μακριά από την Ελλάδα και μέχρι τις αρχές του αιώνα μας δεν είχαν ούτε μια σταλιά κοινή οικονομική ζωή με την Ελλάδα. Γι' αυτό αποτέλεσαν ένα ξεχωριστό έθνος, το κυπριακό, ένα μικρό έθνος που έχει πολλά κοινά με το ελληνικό, αλλά είναι ξεχωριστό.

Οι Έλληνες εθνικιστές χρησιμοποιούν σα βασικό τους επιχειρήμα το ότι οι Ελληνοκύπριοι θέλησαν για πάρα πολλά χρόνια την Ένωση με την Ελλάδα. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά δεν αποδειχνει τίποτα.

Η ιδέα της Ένωσης στην Κύπρο δεν είναι μια σύγχρονη αστική ιδέα, αλλά μια ιδέα που προπαγανδίστηκε από την πιο φεουδαρχική και αντιδραστική δύναμη της κυπριακής κοινωνίας, που ήταν η κυρίαρχη ως χτες κυπριακή εκκλησία. Έτσι, αυτή η ιδέα επικράτησε για πολύ καιρό στην

την ονομάζουν ως τα σήμερα απλά ΛΑΘΟΣ, ενώ ήταν η ουσία της επιθετικής ελληνικής πολιτικής στην Κύπρο.

Αυτή η επίθεση στην Κύπρο έβρισκε πάντα άλλοθι στο γεγονός ότι και η Τουρκία απειλούσε την Κύπρο. Πραγματικά, η Τουρκία ήταν τέλειο άλλοθι, γιατί με εντελώς αντίστοιχο τρόπο θεωρούσε την τουρκική εθνική μειονότητα του κυπριακού κράτους μέρος του τουρκικού έθνους, οπότε στο βάθος και του τουρκικού κράτους. Αυτή η σοβινιστική θέση κατέληξε στο τέλος στη μισοκατοχή και την πλήρη εθνική εκκαθάριση και διχοτόμηση της Κύπρου.

Όμως πρέπει κι εδώ να πούμε κάτι που ποτέ δε λέγεται. Ότι την εθνική εκκαθάριση και τον εθνικό διαχωρισμό στην Κύπρο τα ξεκίνησε ο ελληνικός σοβινισμός το 1963-1964, όταν με πρωτοβουλία του Μακάριου κινήθηκε τους τουρκοκύπριους, σκότωσε εκατοντάδες από αυτούς και μάζεψε την πλειοψηφία τους σε μικρούς θυλάκους που αποτελούσαν το 5% του κυπριακού εδάφους.

Η σύγκρουση του ελληνικού και του τουρκικού σοβινισμού στην Κύπρο είναι αυτή που προκάλεσε τη σύγκρουση τους και στο Αιγαίο, αλλά και λιγότερο στη Θράκη, αργότερα.

κή της “Ένωσης” του ελληνικού σοβινισμού ανέτρεψε το εύθραυστο καθεστώς της Κύπρου. Τότε αντέδρασε ο τούρκικος σοβινισμός και ο πόλεμος ήταν προ των θυρών. Τότε η Ελλάδα άρχισε τη στρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου παραβιάζοντας τις συνθήκες της Λωζάνης και του Παρισιού.

Αυτή ήταν η πρώτη επιθετική κίνηση που παραβίαζε το status quo και αποτέλεσε το κλειδί της ανατροπής της ελληνοτουρκικής εμπιστοσύνης.

Η δεύτερη ανατροπή ήρθε δέκα χρόνια αργότερα, από την Τουρκία, λίγο πριν και λίγο μετά την εισβολή της στην Κύπρο. Τότε η Τουρκία αμφισβήτησε το ως τότε καθεστώς στο βυθό, τα νερά και τον αέρα του Αιγαίου και πρόβαλε μια σειρά διεκδικήσεων, που είχαν στόχο το διαμελισμό του. Διευκρινίζουμε εδώ ότι δεν πρόκειται για διαμελισμό οδών, δηλαδή διεκδίκηση νησιών, όπως διαδίδουν οι έλληνες σοβινιστές.

Η έχθρα στην Κύπρο ξύπνησε τις παραβιάσεις των συμφωνιών, τις διεκδικήσεις κάθε είδους και τις παραβιάσεις των διεθνών κανόνων στο Αιγαίο. Από κει και πέρα οι νομικές αρχές, οι συμφωνίες και τα νομικά επιχειρήματα ήρθαν να σκεπάσουν τις άδικες βλέψεις της κάθε χώρας σε βάρος της Κύπρου και σε βάρος η μια της άλλης.

Αν λοιπόν μιλάμε για ειρήνη, πρέπει να ξαναδούμε σήμερα τη βασική πολιτική αιτία της ρήξης, την Κύπρο. Και να δούμε αν είναι πάλι αυτή το μήλο της έριδος.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΡΩΣΙΑ

OXI. Δεν είναι πια η Κύπρος. Η Κύπρος ήταν η αιτία της ρήξης για είκοσι χρόνια, ήταν και η αρχή της ρήξης.

Οι εθνικιστές στην Ελλάδα και την Τουρκία ακούμπησαν τα αρρωστημένα τους όνειρα για επέκταση πάνω στο νησί, ιδιαίτερα οι άρρωστοι της Μεγάλης Ιδέας. Όμως όλοι τους τσακίστηκαν.

Οι έλληνες σοβινιστές τραμπούκοι, που έκφρασαν τον ελληνικό στρατό και τους παπάδες στη βίαιη κίνησή τους για την Ένωση, είναι σήμερα στη φυλακή. Είναι οι Ιωαννίδης και Παπαδόπουλος. Οι Κύπριοι αντιπαθούν την Ένωση και ο πλατύς λαός στην Ελλάδα ποτέ δεν την πίστεψε.

Οι τούρκοι σοβινιστές και η τούρκικη στρατοκρατία που έκαναν την εισβολή του '74 πρέπει να καταριούνται την ώρα και τη στιγμή που πάτησε στο νησί. Τα κατεχόμενα ακολουθούν την Τουρκία σαν ένα ασήκωτο βάρος, την απομονώνουν διπλωματικά παγκόσμια, τη βαραίνουν οικονομικά και την εμποδίζουν να βαδίσει στο σύγχρονο ευρωπαϊκό δρόμο. Κυρίως όμως είναι στην Κύπρο που ο κεμαλικός στρατός σέρνεται πίσω από τους νεοοθωμανούς ισλαμιστές.

OXI. Δεν είναι πια η Κύπρος που συντηρεί την έχθρα. Για να βρούμε την αιτία πρέπει να ξεφύγουμε από το αμωρτωλό τρίγωνο Ελλάδας-Τουρκίας-Κύπρου.

Η Κύπρος είναι μια πολύ μικρή χώρα. Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι μικρομεσαίες χώρες. Η αιτία της παρατεινόμενης έχθρας πρέπει να αναζητηθεί στις αληθι-

νές μεγάλες δυνάμεις της Μεσογείου, την Αμερική και τη Ρωσία.

Πέρα από τα λόγια και τις πατριωτικές φανφάρες, το Αιγαίο αυτή τη στιγμή δεν ανήκει ούτε στην Ελλάδα ούτε στην Τουρκία. Το Αιγαίο ανήκει -από την άποψη της στρατιωτικής κυριαρχίας- στα αεροπλανοφόρα, τα ελικόπτεροφόρα, τους πυρηνικούς πυραύλους και τα υποβρύχια των δύο υπερδυνάμεων.

Η βαθύτερη αιτία της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης είναι ότι αυτές οι δύο δυνάμεις είναι σε ανταγωνισμό. Και είναι από τα 1964. Και όχι τυχαία από τότε χάλασε και η ειρήνη στο Αιγαίο.

Στην Ελλάδα είναι πολλοί που λένε ότι φταίει η αμερικάνικη υπερδύναμη για την ένταση. Αυτό το λένε τίμιοι άνθρωποι. Αλλά το λένε πάντα και οι ρωσόφιλοι. Οι ρωσόφιλοι στην Ελλάδα λένε ότι η Αμερική φταίει γιατί είναι με την Τουρκία, ή λένε ότι δεν είναι με κανέναν, αλλά βάζει τις δυο χώρες να σκοτωθούν για να τις ελέγχει. Δηλαδή το γνωστό “διαίρει και βασίλευε”. Τα ανάλογα λένε οι ρωσόφιλοι και στην Τουρκία.

Η Αμερική είναι ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, και σαν τέτοια έχει κάνει μεγάλα εγκλήματα σε βάρος της Ελλάδας, αλλά και της Τουρκίας. Το βασικό είναι ότι έχει εμποδίσει με τις σφαίρες και τα βασανιστήρια τις επαναστάσεις στις δυο χώρες όταν ήταν η κυρίαρχη του κόσμου.

Όμως δεν έστρεψε ποτέ τη μια ενάντια στην άλλη. Όχι από καλοσύνη, αλλά γιατί δεν την συνέφερε. Και δεν τη συμφέρει ακόμα. Οι δύο χώρες είναι χώρες του ΝΑΤΟ, και χάρη στη σύγκρουση αυτή από την εποχή κιόλας του ψυχρού πολέμου αυτές δεν είναι χώρες του ΝΑΤΟ παρά ενμέρει.

Η Ελλάδα και η Τουρκία, ιδιαίτερα η Ελλάδα, είναι χώρες του ΝΑΤΟ περισσότερο στα χαρτιά. Γιατί τα όπλα τους τα έχουν στρέψει όχι ενάντια σε έναν τρίτο εχθρό, εχθρό του ΝΑΤΟ, αλλά κύρια η μια ενάντια στην άλλη. Το “διαίρει και βασίλευε” έχει νόημα όταν κανείς από τους διαιρούμενους δεν κινδυνεύει να βρει άλλον προστάτη. Οι ΗΠΑ πάντα φοβόντουσαν ότι είτε η Ελλάδα είτε η Τουρκία θα έβρισκαν νέο προστάτη στη Ρωσία.

Η αλήθεια είναι ότι οι ΗΠΑ πάντα θέλησαν και πάντα ήταν σε εκπληκτική αδυναμία να ενώσουν τους δύο συμάχους τους. Και πάντα για να καλοπιάσουν τον ένα έχαναν τον άλλο. Η καλύτερη λύση που είχαν βρει από το 1964 ως το 1974 ήταν σύμφωνη με την ιμπεριαλιστική τους λογική και ήταν η εξής: Καλούσαν και τις δυο να κατασπαράξουν την Κύπρο. Η Ελλάδα να πάρει το μεγάλο κομμάτι και η Τουρκία ένα μικρό. Εν πάση περιπτώσει, να φύγει από τη μέση η κυπριακή ανεξαρτησία. Αυτό το επικίνδυνο αμερικάνικο παιχνίδι κατέληξε τελικά στην εισβολή του '74, που ήταν ακριβώς αντίθετη με τους αμερικάνικους σχεδιασμούς, αλλά σύμφωνη εντελώς με τους ρώσικους.

Η θεωρία ότι οι ΗΠΑ φέρνουν τον ελληνοτουρκικό πόλεμο θα ήταν για κλάματα, αν δεν ήταν επικίνδυνη. Και είναι επικίνδυνη γιατί κρύβει τον αληθινό εμπρηστή, που είναι η Ρωσία. Όσο λίγο της φαίνεται, τόσο πολύ είναι. Ό-

πως κάθε καλός εμπρηστής, έτσι κι αυτή ξέρει να κρύβεται.

Η αγαπημένη της φράση είναι “Ειρήνη”.

Θα μας επιτρέψετε εδώ, αγαπητοί φίλοι, να ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση, για να απαντήσουμε προκαταρκτικά με δυο λόγια σε μια πολύ διαδεδομένη απορία, ή και αντίρρηση: Μα είναι στ' αλήθεια η Ρωσία ακόμα υπερδύναμη;

Η απάντηση μας είναι ότι τώρα είναι περισσότερο. Η διάλυση της ΕΣΣΔ έγινε από τη Ρωσία. Η Ρωσία μέσα στην ΕΣΣΔ ήταν, ας πούμε, ένας μεγάλος μέτοχος ανώνυμης εταιρείας. Με την περestroίκα διέλυσε την εταιρεία και άρπαξε την πλειοψηφία των μετοχών. Πήρε την κεντρική τράπεζα της ΕΣΣΔ, πήρε το στόλο όλης της ΕΣΣΔ, τα πυρηνικά της ΕΣΣΔ, το κάρβουνο, το χάλυβα και το πετρέλαιο της, πήρε και τη θέση της στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Τώρα ο μέτοχος Ρωσία ξαναφτιάχνει την ΕΣΣΔ κομματάκι-κομματάκι όχι πια με αστούς συνταίρους, όπως είναι οι αστικές τάξεις των υπόλοιπων ομόσπονδων κρατών που αποτελούσαν την ΕΣΣΔ, αλλά με δουλοπάροικους. Χώρια όμως από αυτά, η Ρωσία ξαναβάζει στο χέρι την Πολωνία και τις Βαλτικές, έχει διασπάσει την Τσεχοσλοβακία, έχει διαλύσει τη Γιουγκοσλαβία και εξαρτήσει τη Σερβία, ξανακερδίζει τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, ενώ ντυμένη τσάρος και παπάς μπαίνει ορμητικά στην Ελλάδα.

Ο λαός της πεινάνε, αλλά τα νέα υποβρύχια της είναι ασύλληπτα, τα αεροπλάνα της απaráμιλλα. Όσο για το τείχος του Βερολίνου, αυτό έπεσε, αλλά το αντάλλαγμα ήταν η Γερμανία να αφοπλιστεί πυρηνικά. Κλείνουμε εδώ την παρένθεση.

Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΜΠΡΗΣΤΗ ΚΑΙ Ο Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ας δούμε λοιπόν την ταχτική του εμπρηστή στο Αιγαίο και την Κύπρο.

Ο εμπρηστής έχει την εξής ταχτική: Σπρώχνει τους εθνικιστές στην Ελλάδα, στην Τουρκία, αλλά και στην Κύπρο, τον ένα ενάντια στον άλλο και παίρνει εναλλάξ το μέρος και των τριών. Υπούλα με λογάκια στο μισοσκόταδο. Μερικές φορές μόνο υποχρεώνεται να μιλήσει ανοιχτά.

Η Ρωσία φαινομενικά παίρνει πάντα το μέρος της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Αυτό επειδή θέλει το νησί για λογαριασμό της και όχι για την Ελλάδα και την Τουρκία, δηλαδή για το ΝΑΤΟ.

Όμως το 1965 βάζει αυτή πρώτη τη θέση της διζωνικής ομοσπονδίας, δηλαδή το διαμελισμό της Κύπρου.

Κρύβουν όλοι σήμερα, και πάντα στην Ελλάδα, ότι μόνη η Ρωσία το '74 υποστήριξε ανοιχτά την τούρκικη εισβολή χαιρετίζοντας “την αποκατάσταση της συνταγματικής ομαλότητας στο νησί” με ανακοίνωση του πραχτορείου ΤΑΣΣ.

Χάρη σ' αυτή την πολιτική της από το 1965 ως το 1980 η Ρωσία κέρδισε στην Τουρκία δύο πολύτιμους φίλους, το κόμμα του Ετσεβίτ (το αντίστοιχο του ΠΑΣΟΚ) και το ισλαμιστικό κόμμα του Ερμπακάν.

Αυτά τα δύο κόμματα ήταν πάντα και είναι και σήμερα αντιδυτικά και, κύρια, αντιευρωπαϊκά. Είναι φυσικό λοιπόν που στην περίοδο Ετσεβίτ, βάζει η Τουρκία την αναθεώρηση του status quo στο Αιγαίο. Εκεί μπαίνει η αλλαγή στον εναέριο χώρο και στο FIR, εκεί η διχοτομική γραμμή για την υφαλοκρηπίδα, εκεί κυρίως η πολεμική κραυγή ενάντια στα 12 μίλια.

Χάρη σ' αυτή την πολιτική η Ρωσία παράγιο να κερδίσει την Τουρκία. Την Τουρκία τη χρειάζεται πιο πολύ από καθετί άλλο γιατί μέσω των Στενών της περνάει ο στόλος της στη Μεσόγειο.

Η πολιτική όμως αυτή δοκίμασε μια στρατηγική ήττα με το τούρκικο πραξικόπημα των στρατηγών το 1980, που ήταν κύρια ένα αντιρώσικο πραξικόπημα.

Αμέσως η Ρωσία άλλαξε αόλογο. Από το 1981 ως τα σήμερα παίρνει κύρια με την Ελλάδα, δίχως ποτέ να εγκαταλείψει ολότελα το όνειρο να γίνει και στην Τουρκία εξουσία με τους Ετσεβίτ-Ερμπακάν.

Και στην Ελλάδα η Ρωσία παίζει με τους εθνικιστές και την τουρκοφοβία. Το μεγάλο της χαρτί είναι ένας προικισμένος πράχτορας της, ένας μοναδικός προβοκάτορας εισοδιστής μέσα στην ελληνική αστική τάξη και γενικά την ευρωπαϊκή: Ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Η βασική του δουλειά ήταν πάντα να οξύνει τις σχέσεις με την Τουρκία. Αυτός οδήγησε το εθνικιστικό ΠΑΣΟΚ στην αντιτούρκικη παράκρουση δείχνοντας πάντα την τελευταία χαμένη πατρίδα του σοβινισμού, την Κύπρο. Αυτός έφτιαξε το επιθετικό δόγμα “Δε συζητάμε τίποτα, δε διαπραγματευόμαστε τίποτα”.

Χάρη σ' αυτό το “δόγμα” σταματάει τις συνομιλίες και διαπραγματεύσεις πάνω σε πολλές διαφορές, διαπραγματεύσεις που γίνονταν από το 1974 ως το 1981 με σχετικά καλά αποτελέσματα. Αν τα αποτελέσματα δεν ήταν καλύτερα είναι γιατί αυτός έβριζε διαρκώς προδότες όσους συζητούσαν με την Τουρκία και εμπόδιζε κάθε υποχώρηση, ενώ το ίδιο έκαναν από την άλλη πλευρά οι Ετσεβίτ-Ερμπακάν.

Τη μόνη φορά που συζήτησε ο Παπανδρέου ήταν με το Νταβός, όπου συζήτησε ανούσια πράγματα. Τότε χρειαζόταν μια ύφεση με την Τουρκία για να εκκαθαρίσει τους αντιρώσικους σοβινιστές τύπου Κουτσόγιωργα μέσα στο ΠΑΣΟΚ με τη λεγόμενη κάθαρση. Όμως την ίδια περίπου εποχή ήταν ο Παπανδρέου που εμπόδισε τη λύση Γκουεγιάρ στο Κυπριακό, που την ήθελαν και οι Ελληνοκύπριοι και οι Τούρκοι. Και τότε βέβαια κατήγγειλε τον Κυπριανού για προδοσία. Από τότε το Κυπριακό σαπίζει μέσα στη λάσπη. Η λέξη προδοσία είναι η αγαπημένη λέξη του Παπανδρέου για να εμποδίσει κάθε γέφυρα με οποιοδήποτε εχθρό της ρώσικης διπλωματίας και να φτιάχνει κάθε δεσμό με κάθε φίλο της. Έτσι γίνανε ξαφνικά φίλοι μας όλοι οι τραμπούκοι της Μέσης Ανατολής: Η Συρία, το Ιράν και το Ιράκ. Έτσι, οι σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ έγιναν καλοδεχόμενοι στη χώρα μας μόνο και μόνο επειδή θέλουν να δια-

μελίσουν την Τουρκία. Έτσι κύλησε η κατάσταση μέχρι το 1990-91.

Εδώ άρχισε να οικοδομείται ραγδαία το ρώσικο μέτωπο στα Βαλκάνια, μέτωπο που παίρνει το όνομα “ορθόδοξο τόξο”.

Με την κόκκινη σοσιαλιστική της φορεσιά η Ρωσία δεν έπειθε πια τους λαούς. Της είχαν μείνει μόνο μερικοί ψευτοκομμουνιστές, γραφειοκράτες και εργατοπατέρες σε κάθε χώρα, μαζί και μερικοί παλιοί αριστεροί που δεν κατάλαβαν την αλλαγή της Ρωσίας από κόκκινη σε μαύρη.

Έτσι, η ΚGB υψώνει δίπλα στα σκουριασμένα σφυροδρέπανα το σταυρό και τα κομποσκοίνια της ορθοδοξίας, τους τσαρικούς θυρεούς, ενώ η ηγετική κόκκινη νομενκλατούρα αρπάζει και τσεπώνει δίχως προσχήματα πια την κοινή κρατική καπιταλιστική ιδιοκτησία. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές τρελαίνονται από τη χαρά τους νομίζοντας ότι η Ρωσία έγινε ένας σύμμαχος. Ταυτόχρονα, απελευθερωμένοι όλοι οι φασίστες της γης, όλοι οι θρησκόληπτοι, οι σοσιαλφασίστες της Κίνας και η παγκόσμια καθυστέρηση στρέφονται προς το Κρεμλίνο. Το Κρεμλίνο έχει τώρα εκπροσώπους για κάθε διαστροφή: Έχει Ζιουγκάνοφ για τις κόκκινες αντιδυτικές γραφειοκρατίες, Ζιρινόφσκι για τους ρατσιστές μιλιταριστές, Πατριάρχη Αλέξιο για τους ορθοδοξοφασίστες και το Γέλτσιν για να καθησυχάζονται τα δυτικά χρηματιστήρια, οι ΗΠΑ και η ΕΟΚ.

Το τέρας είναι πανέτοιμο για την κάθοδο στη Μεσόγειο, δίχως κανείς να του αντισταθεί.

Μέσα σε λίγους μήνες διαλύεται η Γιουγκοσλαβία. Μεθοδικά από το 1986 η Ρωσία ξυπνάει από το λήθαργό τους και σπρώχνει και καλύπτει τους σέρβους σοβινιστές προς το γκρεμό της Μεγάλης Σερβίας. Η Γιουγκοσλαβία ήταν για μισό αιώνα το αντιρώσικο κάστρο των Βαλκανίων. Λίγο πριν, με το πραξικόπημα του ρωσόδουλου Ιλίεσκου το 1990, η Ρωσία κυριαρχεί στη Ρουμανία.

Στη Βουλγαρία προωθεί γοργά τη ρωσόδουλη νομενκλατούρα του Βιντένοφ, τσακίζοντας τους δυτικόφιλους Δημητρώφ και Ζέλεφ.

Ο κίνδυνος για τη Ρωσία είναι από την ευρωπαϊόφιλη νεαρή Δημοκρατία της Μακεδονίας, που στέκεται στο σταυρό του “ορθόδοξο τόξο” των Βαλκανίων. Αυτή την αναλαμβάνει ο Παπανδρέου.

Η υπόθεση με το όνομα Μακεδονία είναι το τέχνασμα με το οποίο ο Παπανδρέου ξεσηκώνει τους έλληνες σοβινιστές να εμποδίσουν την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας από την Ευρώπη, ώστε να τη ρουφήξει με την ησυχία της η Βουλγαρία και η Σερβία.

Τους έλληνες σοβινιστές τους ξεσηκώνει και ταυτόχρονα τους πουλάει, γιατί δε λέει λέξη όταν η Ρωσία αναγνωρίζει τη χώρα αυτή με σκέτο το όνομα Μακεδονία. Ούτε λέει τίποτα ενάντια στη Βουλγαρία, που επίσης αναγνωρίζει. Ούτε αυτός και οι διάδοχοί του λένε τώρα τίποτα για την επερχόμενη αναγνώριση από τη Σερβία.

Οι ορθόδοξοι επιτρέπεται να αναγνωρίζουν, όχι όμως οι άπιστοι

Να συζητήσουμε και να ήύσουμε όηες τις διαφορές με την Τουρκία

συνέχεια από τη σελ. 5

δυτικοί.

Τελικά, η μικρή Δημ. της Μακεδονίας οδηγείται σε συμβιβασμό και σπάει το δίκαιο διεθνές εμπάργκο στη Σερβία, εγκαταλείπει τη Βοσνία και παίρνει σαν αντάλλαγμα την άρση του ελληνικού εμπάργκο.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΙΜΙΑ

Όμως σ' αυτό το διάστημα έχει γίνει μια πελώρια ζημιά στη χώρα μας: Οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές χέρι-χέρι έχουν απελευθερώσει το τέρας του φασισμού. Έχουν, καταρχήν, ενώσει τη χώρα μας με τους σέρβους ναζί. Αυτοί οι υποκριτές, που ξεκίνησαν από τους οδυρμούς για την Κύπρο, υποστηρίζουν εδώ τους Σέρβους, που έκαναν εγκλήματα σε βάρος της Βοσνίας σε εκατοντάδες φορές χειρότερη έκδοση απ' αυτό που έγινε στην Κύπρο, δηλαδή το διπλό έγκλημα της εθνικής εκκαθάρισης και του διαμελισμού.

Η υποστήριξη στη Σερβία και το ταυτόχρονο μίσος στην Ευρώπη έχει γίνει η κοινή πλατφόρμα ενός πολύχρωμου νεοφασιστικού μετώπου, που περιλαμβάνει κλασικούς βρυκόλακες φασίστες ντυμένους εκσυγχρονιστές ή κομμουνιστές.

Ο παπαδίστικος μεσαιώνας, οι στρατοκράτες παλιοί χουντικοί, οι ναζί της "Χρυσής Αυγής" και ο Στόχος, οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, οι μεταμελημένοι δήθεν κνίτες του ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ, οι ρωσόδουλοι δήθεν εκσυγχρονιστές του ΠΑΣΟΚ Λαλιώτης-Σκανδαλίδης-Τζουμάκας, όλοι τους σέρνουν τον αντιερωπαϊκό και φιλοσέρβικο χορό.

Ορθοδοξία, σφυροδρέπανο και μεγαλείο του ελληνισμού. Αυτό είναι το μέτωπο που έδωσε την ηγεσία της ΝΔ σ' έναν παλιό τραμπούκο, τώρα φιλορώσο, τον Έμπερτ, και είναι αυτό που γέννησε ένα νέο ρωσόδουλο κόμμα από τα σπλάχνα της καλύτερης δυτικόφιλης δεξιάς, την ΠΟΛ.ΑΝ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ.

Αν το μαύρο μέτωπο κάνει πόλεμο στο Αιγαίο, αυτός ο πόλεμος θα είναι άδικος.

Σήμερα και τα πέντε κόμματα έχουν φιλορώσικες ηγεσίες.

Οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις της αστικής τάξης είναι σε υποχώρηση.

Η περίπτωση Σημίτη δεν πρέπει να μας μπερδεύει. Δεν υπάρχει κυβέρνηση Σημίτη, αλλά κυβέρνηση Λαλιώτη-Σημίτη. Ο ρωσόδουλος Λαλιώτης θέλει να χρησιμοποιήσει τον ευρωπαϊστή, αλλά αδύναμο Σημίτη, για να αδυνατίσει αρχικά τους εθνικιστές Τσοχατζόπουλο και Αρσένη και να πάρει τελικά την αληθινή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

Ας μην έχει κανείς εδώ αυταπάτες.

Ο σοβινισμός έχει φτιάξει ένα πελώριο βρώμικο κύμα στην Ελλάδα.

Αυτό φάνηκε στην Ίμια και δεν

έπνιξε τον άτυχο Σημίτη μόνο επειδή δεν το θέλησε ο Λαλιώτης και η υπόλοιπη ρώσικη κομπανία.

Η Ίμια είναι το τέλος μιας προβοκάτσιας που έστησε ο Παπανδρέου για να φουντώσει την ελληνοτουρκική έχθρα, αφού με τη συμφωνία του Ντέντον έκλεισε η πρώτη φάση σχηματισμού του "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια.

Ο Παπανδρέου έφυγε από το προσκήνιο, αλλά η προβοκάτσια είχε δρομολογηθεί από το Σεπτέμβριο του '95. Τότε ο Παπούλιας έβαλε μπρος τον εποικισμό μερικών βραχονησίδων. Σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας, οι βραχονησίδες δεν έχουν υφαλοκρηπίδα ακριβώς επειδή δεν μπορούν να κατοικηθούν. Αν κάποιος λοιπόν τις κατοικήσει με το ζόρι ή παραστήσει ότι τις κατοικεί και βάλει ένα "εικονοστάσι και μια δεξαμενή νερού", όπως ζητάει επίμονα ο Σκανδαλίδης, τότε μπορεί κάποτε να διεκδικήσει χάρη σε μια βραχονησίδα ένα πελώριο εμβαδόν υφαλοκρηπίδας.

Μετά από αυτή τη ντιρεκτίβα ο τουρκικός σοβινισμός αντέδρασε με το συνηθισμένο του τρόπο. Είπε: "Τότε εγώ αμφισβητώ το καθεστώς κυριαρχίας σε μερικές βραχονησίδες". Αυτό έκανε όπου βρήκε κάποια νομικά πατήματα. Αυτό έγινε και στην Ίμια.

Όμως η υπόθεση θα έμενε στο διπλωματικό παρασκήνιο αν δεν την έβγαζαν στην επιφάνεια κάποιοι διαρροείς.

Αμέσως-αμέσως ο Σκανδαλίδης βρίσκεται πίσω από το ότι ο καλύμνιος δήμαρχος ύψωσε την ελληνική σημαία. Ο Σκανδαλίδης βιάστηκε να παραδεχτεί ότι αυτός είχε προτείνει στον προστατευόμενο του δήμαρχο της Καλύμνου εποικισμό της Ίμιας.

Μόλις σηκώθηκε η ελληνική σημαία στην Ίμια, ήρθε ο Ετσεβίτ μέσω της εφημερίδας του της Χουριέτ να σηκώσει την τουρκική σημαία.

Η έκρηξη ήταν ήδη γεγονός. Σημίτης και Αρσένης έπεσαν στην παγίδα. Όλα μετά ήρθαν εύκολα: Η δήθεν "εθνική ταπείνωση", το "Κάτω η Δύση", το "Ζήτω η Ρωσία που μας υποστήριξε".

Πελιδνός ο Σημίτης έσπευσε να διώξει το Χόλμπρουκ επειδή του επιτέθηκαν για το "Ευχαριστούμε τις ΗΠΑ". Ύστερα έσπευσε να δηλώσει ότι ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΚΑΤΣΕΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ με την Τουρκία και, τέλος, αυτός ο ευρωπαίος, συγκρούστηκε με την Ευρώπη σαμποτώντας την τελωνειακή ένωση της με την Τουρκία. Έγινε δηλ. Παπανδρέου.

Έτσι, σύρθηκε ολάκερη η φιλοευρωπαϊκή και σχετικά δημοκρατική αστική τάξη πίσω από το μαύρο μέτωπο των σοβινιστών και των ρωσόδουλων και Μητσοτάκης και Σημίτης παρατάχθηκαν πίσω από την ιερή γραμμή: Δε διαπραγματευόμαστε τίποτα, ενώ πουθενά, ποτέ και κανείς τους δεν τόλμησε να αντιπαρατεθεί στη Ρωσία για τη Βοσνία, για την Τσε-

τσενία ή για οτιδήποτε άλλο.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η κρίση της Ίμιας ανοίγει μια νέα εποχή, την εποχή του πολέμου και του φασισμού.

Κανείς δεν πρέπει να στηρίζεται σ' αλήθεια στους αστούς δημοκράτες ή στην ΕΟΚ, και ακόμα λιγότερο στους Αμερικάνους, για να εμποδίσει τον πόλεμο και το φασισμό που έρχονται. Μπορεί και πρέπει να αξιοποιήσει τις αντιθέσεις τους με τη Ρωσία, αλλά δεν πρέπει να στηριχθεί σ' αυτούς.

Μόνο ο λαός μπορεί να αντισταθεί με συνέπεια στον πόλεμο και το φασισμό.

Μόνο αυτός έχει την ανιδιοτέλεια και το σθένος που χρειάζεται για να πει ένα ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΤΟΥ.

Μόνο αν πει αυτός ΟΧΙ μπορεί να αντισταθούν και οι ταλαντευόμενοι αστοί και μικροαστοί δημοκράτες.

Μόνο που ο λαός χρειάζεται ένα αληθινό λαϊκό και δημοκρατικό πολιτικό μέτωπο για να προχωρήσει.

Η ΟΑΚΚΕ είναι η βάση αυτού του μετώπου, ο πυρήνας και η ψυχή του.

Αυτό το λέμε γιατί όλες οι κομματικές δυνάμεις, μεγάλες ή μικρές, που αναφέρονται στο λαό, στην αριστερά ή στην επανάσταση έχουν λίγο-πολύ περάσει με το μαύρο μέτωπο.

Ζούμε σε μια εποχή που ό,τι φαίνεται αριστερό δεν είναι σώνει και καλά. Συχνά μάλιστα ό,τι φαίνεται πιο αριστερό είναι πιο δεξιό. Στις περισσότερες περιπτώσεις είναι σωστό κανείς να λέει: "Όσο πιο αριστερά, τόσο πιο δεξιά".

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ.

Ο ΣΥΝ επηρεάζει τους πλατιούς δημοκρατικούς αριστερούς. Αυτό το κόμμα κάνει σήμερα τη μεγαλύτερη ζημιά στην αριστερά, γιατί επικεφαλής του είναι οι ρωσόδουλοι αντιτούρκοι, που παριστάνουν τους ευρωπαίους. Έτσι, πολλοί δημοκράτες και αριστεροί τρέχουν εκεί μέσα και, πριν καλά καλά το καταλάβουν, βρίσκονται σ' ένα συλλαλητήριο με τη Βεργίνα ή υποστηρίζουν τη Σερβία και το Μιλόσεβιτς. Ο ΣΥΝ είναι το πιο ύπουλο κόμμα του πολέμου.

Το ψευτοΚΚΕ δεν επηρεάζει τους δημοκράτες αριστερούς, αλλά την επαναστατική αριστερά. Και όχι τόσο το ίδιο, αλλά η ουρά του. Η ουρά του ψευτοΚΚΕ είναι τα μικροαστικά ρεύματα με τα ονόματα ΝΑΡ, ΜΛΚΚΕ, ΚΚΕ(μ-λ), ΑΚΟΑ (ΚΚΕεσ), ΟΣΕ, καθώς και ο εξαρχειώτικος αναρχισμός.

Όλοι αυτοί κρύβουν τη Ρωσία και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο προσανατολίζουν τη νεολαία κύρια ενάντια στη δυτικόφιλη αστική τάξη, ανοίγοντας το δρόμο στο ψευτοΚΚΕ. Το χειρότερο από αυτά είναι το ΜΛΚΚΕ, που είναι το πιο σοσιαλαπτριωτικό και ρωσόφιλο.

Όμως η μάνα είναι το ψευτοΚ-

ΚΕ, που είναι το πιο δεξιό κόμμα της Ελλάδας. Γιατί είναι το απόλυτα, ολοκληρωτικά, δίχως όρους ταυτισμένο και αφοσιωμένο στη ρώσικη στρατηγική, το κόμμα που στηρίζει τη ρώσικη στρατιωτική επίθεση στην Ευρώπη.

Γι' αυτό το ψευτοΚΚΕ είναι το κατεξοχήν αντιευρωπαϊκό κόμμα, το πρώτο κόμμα του πολέμου.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πού βρίσκεται η δυσκολία της εποχής. Βρίσκεται στο ότι η Ρωσία έχει δηλητηριάσει την καρδιά της αριστεράς, και μάλιστα της επαναστατικής αριστεράς, και δεν την αφήνει να αντισταθεί. Η ιδιομορφία της εποχής είναι ότι στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ βρίσκεται κανείς μεγαλύτερες αντιστάσεις στο φασισμό απ' ό,τι μέσα στην υποτιθέμενη αριστερά.

Αυτή είναι η δυσκολία, αλλά και η ιστορική πρόκληση για τους αληθινούς επαναστάτες. Αυτή και η αιτία που η ΟΑΚΚΕ βαδίζει ακόμα μόνη ενάντια στους πάντες μέσα στην επαναστατική και δημοκρατική αριστερά.

Αλλά η εξέλιξη έχει φέρει την ψεύτικη αριστερά κάθε είδους σε μια αμύχανη θέση: Φωνάζει ενάντια στον πόλεμο, αλλά δε φωνάζει ενάντια στους διεθνείς και τοπικούς τραμπούκους και φασίστες. Τα βάζει με τη Δύση, αλλά ο πόλεμος έρχεται από την Ανατολή. Τα βάζει με τους κλασικούς αστούς, αλλά ξεχνάει τους γραφειοκράτες αστούς, τους νέους μεγαλοαστούς της Ρωσίας Κόκκαλη και Κοπελουζο, τους στρατοκράτες και τους παπάδες, αυτούς που είναι πρώτοι στο φασισμό, στη διαφθορά και το οικονομικό σαμποτάζ.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Απέναντι σε όλη αυτή την ψεύτικη αριστερά η ΟΑΚΚΕ βάζει εδώ και καιρό το ζήτημα του αγώνα για την ειρήνη και καλεί σε ένα πλατύ μέτωπο γι' αυτήν.

Η λέξη όμως ειρήνη είναι κούφια αν δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στην ελληνοτουρκική ειρήνη και αν δεν έχει στην προμετωπίδα της τη φράση "ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΛΥΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ".

Αυτή είναι μια πατριωτική θέση.

Γιατί σήμερα κάθε εργαζόμενος οικογενειάρχης δίνει μισό εκατομμύριο το χρόνο για πρόσθετες στρατιωτικές δαπάνες. Πριν πεθάνουν για μια Ίμια, χιλιάδες και εκατομμύρια συνταξιούχοι και φτωχοί θα πεθάνουν γιατί ζουν ανθυγιεινά και γιατί πετιούνται στα ζώα στα νοσοκομεία, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια Έλληνες βασανίζονται υλικά, ηθικά και πνευματικά από μια οικονομική κρίση που κατατρώει εδώ και 15 χρόνια τα σωθικά της χώρας.

Και αυτή την κρίση τη φέρνει πάνω απ' όλα το μίσος του μαύρου μετώπου στον παραγωγικό εκσυγχρονισμό και στην ευρωπαϊκή κατεύθυνση της χώρας.

Το χειρότερο είναι ότι αυτοί οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες και οι υπάλληλοι, όλοι αυτοί δεν προορίζονται να πεθάνουν για την Ίμια, αλλά για τη δόξα των ρώσικων όπλων και την υποδούλωση της χώρας στους ταγματάρχες του

"ορθόδοξου τόξου".

Να συζητήσουμε λοιπόν τώρα με την Τουρκία και να λύσουμε όλες τις διαφορές.

Αυτό σημαίνει για τους Έλληνες δημοκράτες ΠΑΛΗ τώρα ενάντια στον ελληνικό σοβινισμό, ενάντια στο σκυλί που το έκαναν λυσσασμένο τα εργαστήρια του Κρεμλίνου. Σημαίνει πρώτα πάλη ενάντια στο Κρεμλίνο.

Σημαίνει ένωση των Ελλήνων δημοκρατών με τους τούρκους δημοκράτες, για να νικηθεί και ο τούρκικος σοβινισμός και οι φίλοι εκεί της Ρωσίας και του Ιράν.

Και αυτή η πάλη δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει μερικές κατευθυντήριες θέσεις για την ειρήνη στην Κύπρο, το Αιγαίο, αλλά και τη Θράκη.

Αυτές οι θέσεις δεν μπορούν να είναι επιστροφή στο καθεστώς της Κύπρου και του Αιγαίου πριν το 1964, γιατί η ζωή προχωράει, αλλά και γιατί και τα εγκλήματα και τα λάθη γράφουν επίσης τη δική τους ιστορία.

Για την Κύπρο, που είναι το κλειδί:

Το Κυπριακό μπορεί και πρέπει σήμερα να λυθεί ειρηνικά. Η λύση είναι πρώτα απ' όλα η αποχώρηση της Τουρκίας από τα κατεχόμενα. Αυτό είναι ζήτημα που πρέπει να παλέψει ο κυπριακός λαός με τη συμπαράσταση όλων των χωρών του κόσμου, και κύρια της Ευρώπης.

Όμως η Ελλάδα πρέπει να μείνει ολόκληρη έξω από αυτή τη διαδικασία εξαιτίας του αμαρτωλού της παρελθόντος. Πρέπει να καταργηθεί αμέσως το ρώσικης έμπνευσης δόγμα του "ενιαίου αμυντικού χώρου".

Για το Αιγαίο, που είναι η σημερινή βάση του πολέμου και της έχθρας:

Το Αιγαίο είναι στην ουσία του θάλασσα της Ελλάδας και της Τουρκίας. Για να γίνει τέτοιο πρέπει να πάψουν να είναι ασύδοτες οι υπερδυνάμεις μέσα σ' αυτό, και πιο πολύ ο εμπρηστής. Οι δυο χώρες πρέπει να απαιτήσουν κατάργηση ή, έστω, μείωση στο ελάχιστο του ιμπεριαλιστικού καθεστώτος της ελεύθερης διέλευσης. Αυτό σημαίνει συμφωνημένη επέκταση των ελληνικών και τουρκικών χωρικών υδάτων στα 12 μίλια.

Στη βάση αυτής της αντιιμπεριαλιστικής γραμμής, που θα έχει την υποστήριξη όλου του προοδευτικού Τρίτου Κόσμου, πρέπει να συμφωνηθεί με την Τουρκία, σαν μέτρο εμπιστοσύνης, ένας τρόπος ελεύθερης διέλευσης των πολεμικών της πλοίων από διαύλους του νότιου Αιγαίου.

Με την εφαρμογή των 12 μιλίων στο Αιγαίο καταργούνται αυτόματα τα σημερινά ρώσικα αγκυροβόλια στα 8 μίλια έξω από τα Κύθηρα. Η ελληνική διπλωματία χρησιμοποιεί τα 12 μίλια σαν απειλή ενάντια στην Τουρκία, απειλή που πρόκειται να τη χρησιμοποιήσει μόνο όταν η Ρωσία δια-

βεβαιωθεί ότι δεν κινδυνεύουν τα αγκυροβόλιά της. Με τα 12 μίλια λύνεται και το ζήτημα του εναέριου χώρου. Όσο πάντως τα ελληνικά χωρικά ύδατα μένουν στα 6 μίλια, το σωστό είναι στα 6 να παραμείνει και ο εναέριος χώρος.

Μέσα στα πλαίσια της καλής γειτονίας η Ελλάδα πρέπει να διατάξει το στρατό στα ανατολικά νησιά της με τρόπο που να τα

ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΟΣΕ

εξασφαλίζει απέναντι στη ρώσικη απειλή, αλλά όχι σαν βάσεις πολέμου ενάντια στην Τουρκία. Στο ίδιο πνεύμα πρέπει να διαταχθούν και να οργανωθούν οι τούρκικες δυνάμεις των παραλίων, ώστε να μην απειλούν τα νησιά.

Ο κύριος πάντως στόχος της στρατιωτικής διάταξης στο Αιγαίο είναι η εξασφάλιση της ελληνοτουρκικής φιλίας.

Για την υφαλοκρηπίδα υπάρχει ζήτημα μόνο στο βόρειο Αιγαίο. Η Τουρκία πρέπει να παραιτηθεί από τη διχοτομική γραμμή στο Αιγαίο, αλλά δικαιούται τμήμα της υφαλοκρηπίδας στο βόρειο Αιγαίο στην πλάτη των ελληνικών ανατολικών νησιών, σύμφωνα με τη λύση που δόθηκε για τα αγγλο-νορμανδικά νησιά.

Για το FIR είναι λογική η σημερινή κατάσταση, αλλά θα πρέπει να συμφωνηθεί από τώρα ένας χώρος ελεύθερος ελέγχου από το FIR για τις στρατιωτικές κινήσεις της τούρκικης αεροπορίας.

Αν η Κύπρος και το Αιγαίο λυθούν, δε θα υπάρχει κανένα πρόβλημα στη Θράκη. Άλλωστε, εδώ τα πράγματα είναι απλά. Η Τουρκία δεν έχει κανένα δικαίωμα να επεμβαίνει στα μειονοτικά της Ελλάδας, αλλά είναι ζήτημα δημοκρατίας μέσα στην Ελλάδα να χαρεί όλα της τα δικαιώματα η τούρκικη εθνική μειονότητα. Εννοείται ότι ταυτόχρονα πρέπει να σταματήσει κάθε ανάμιξη της Ελλάδας στο Κουρδικό και κάθε βοήθεια στους σοσιαλφασιστές-διαμελιστές του PKK. Το Κουρδικό είναι ζήτημα των τούρκων δημοκρατών, όπως και η ελληνική μειονότητα στην Τουρκία.

Αγαπητοί φίλοι!

Αυτά είναι απλά σημεία κατευθύνσεων για την ελληνοτουρκική ειρήνη. Είναι κατευθύνσεις μάχης και όχι θέσφατα της ΟΑΚΚΕ. Είναι δηλ. πάνω απ' όλα κάλεσμα για ενότητα με κάθε άνθρωπο που πονάει σήμερα για την ειρήνη και τη δημοκρατία, σε όποιο πολιτικό χώρο και να βρίσκεται.

Η ΟΑΚΚΕ δε νοιάζεται για κανενός τις περγαμνές και τις δηλώσεις. Την ενδιαφέρει μόνο η στάση του καθενός μέσα στην πραχτική πολιτική πάλη. Είναι η ίδια εργατικό κόμμα με αρχές, αλλά θέλει συμμαχία με όλα τα τμήματα του εργαζόμενου λαού, αλλά και με τα τμήματα εκείνα της άρχουσας τάξης που στον ένα ή τον άλλο βαθμό αντιστρατεύονται τα σχέδια του μαύρου μετώπου.

Θέλουμε σήμερα με όσο περισσότερους ανθρώπους μπορούμε να κόψουμε το χέρι των εμπρηστών και να αδειάσουμε υπομονετικά τη βενζίνη από το Αιγαίο.

Η ιστορία έχει αποδείξει χιλιάδες φορές ότι απέναντι στο μαύρο μέτωπο στέκεται πάντα ένα φωτεινό μέτωπο.

Οι δολοφόκοι του νέου μεσαίωνα θα βρουν πελώριες δυσκολίες στην Ελλάδα, ιδιαίτερα όταν δείξουν το αποκρουστικό τους πρόσωπο.

Ετούτος ο λαός είναι βαθιά δημοκράτης και σύγχρονος. Δεν αντέχει σκλαβιά. Ούτε ηλίθιος είναι ούτε υπήρξε ποτέ φανατικός.

Μπορούμε να δυναμώσουμε το δημοκρατικό μέτωπο.

Μπορούμε να νικήσουμε τα τέρατα.

Υπάρχει μια "αριστερή" γραμμή μέσα στο κίνημα, η οποία προβάλλει την ανάγκη της ανάπτυξης των ταξικών διεκδικητικών αγώνων σαν την καλύτερη απάντηση για την αποτροπή του πολέμου.

Βασικός εκφραστής αυτής της γραμμής είναι η ΟΣΕ. Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο πως η Οργάνωση αυτή είχε δείξει μια αντισοβινιστική τάση στη διατύπωση της θέσης για τον άδικο, και από τις δύο πλευρές, χαρακτήρα ενός ενδεχόμενου ελληνοτουρκικού πολέμου.

Όμως η θέση αυτή παρέμεινε σα μια γενική τοποθέτηση σε κάποια σελίδα της εφημερίδας τους, η οποία από άποψη πραχτικής πολιτικής έβγαλε τη "συνέπεια της έντασης των ταξικών αγώνων".

Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε το δεξιό ομορτιστικό χαρακτήρα αυτής της "συνέπειας" και το πού αυτή οδηγεί, αλλά και τα πραγματικά επαναστατικά καθήκοντα που η περίοδος αυτή βάζει στο εργατικό κίνημα.

Η ΟΣΕ και μερικοί ακόμα οπαδοί του "ταξικού αγώνα" (ανάμεσα τους και οι ακραίοι σοσιαλσοβινιστές των διαρρηχτών του ΜΑΚΚΕ) λένε: «*Να σπάσει η εθνική ομοψυχία*». Γι' αυτό, αγώνες ταξικούς για το ψωμί και ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.

Ας δούμε τι σημαίνει αυτό.

Καταρχήν, δεν υπάρχει καμία ενότητα και γραμμή μέσα στην αστική τάξη που να προσπαθεί να χτυπήσει τους εργατικούς αγώνες προβάλλοντας την προπαγάνδα της "εθνικής ενότητας". Και αυτό γιατί απλούστατα κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι σήμερα έχουμε ανεπτυγμένο ένα τέτοιο εργατικό κίνημα που να επιβάλλει στην αντίδραση μια τέτοια ενιαία πολιτική από τη μεριά της. Αντίθετα, αυτό που υπάρχει είναι η έξαλλη και με κάθε τρόπο προπαγάνδα κύρια από το φασιστικό και φιλοπόλεμο μπλοκ της αστικής τάξης, για να περάσει μέσα στους εργάτες και στις ευρύτερες λαϊκές μάζες την "πατριωτική αντιτούρκικη ιδέα". Την ωμή προπαγάνδη δηλαδή της θέσης πως ο πόλεμος με την Τουρκία είναι η μοναδική μέθοδος για να "σωθεί το έθνος" από τους "βάρβαρους" και ο "Ελληνισμός από τη συρρίκνωση". Και, ακόμα πιο πολύ, πως ήρθε η ώρα η "μικρή και υπερήφανη Ελλάδα" να σηκώσει το ανάστημά της στους "ξένους δυτικούς, που για χρόνια μας έχουν στην υποδούλωση και στην καρπαζιά".

Εδώ ακριβώς βρίσκεται το βασικό καθήκον των επαναστατών: Στην ανατροπή αυτής της αντιδραστικής προπαγάνδας, που στοχεύει στο μακελειό της εργατικής τάξης και του λαού και στο κέρδιμά του από τις πραγματικές διεθνιστικές και αντιιμπεριαλιστικές θέσεις.

Και αυτό δε γίνεται με τον "ταξικό αγώνα" για το ψωμί.

Γίνεται με την αυτόνομη πολιτική πάλη για την ανατροπή βήμα προς βήμα της κύριας αντιδραστικής προπαγάνδας και με μια συγκεκριμένη γραμμή για το χτύ-

πημα των φασιστικών και φιλοπόλεμων τμημάτων της αντίδρασης.

Ποια λοιπόν είναι η δράση των "επαναστατών" μας της ΟΣΕ σ' αυτό το κεντρικό ζήτημα; ΚΑΜΙΑ!

Την ώρα της "κρίσης στην Ίμια" και μέχρι σήμερα η ΟΣΕ δεν μπόρεσε ανοιχτά μέσα στο λαό να κολλήσει ούτε μια αφίσα που να προπαγανδίζει τη θέση της για τον πόλεμο. Μόνο λίγες μέρες μετά έτρεξε να κρυφτεί στο "εργατικό συλλαλητήριο" για τη συλλογική σύμβαση, σηκώνοντας ένα πανό με το σύνθημα "Όχι στον πόλεμο". Από εκεί και πέρα ξαναείδαμε αφίσες της ΟΣΕ για απεργίες, για τους νοσοκομειακούς, για το αντιφασιστικό συλλαλητήριο στον Πειραιά, για ό,τι θέλεις εκτός από το ζήτημα του πολέμου!

Καμιά δηλαδή αντιπολεμική προπαγάνδα, καμιά αντιπολεμική κινητοποίηση, καμιά αντιπολεμική γραμμή! Δες και οι "επαναστάτες" μας δε βρίσκονται στην Ελλάδα, σε μια χώρα δηλαδή που αυτή τη στιγμή και οι πιο μικρές αντιθέσεις καθορίζονται από την ελληνοτουρκική σύγκρουση.

Και όμως, οι "επαναστάτες" μας σφυρίζουν αδιάφορα βυθισμένοι μέχρι το λαίμο στο βούρκο του δεξιού ομορτισμού.

Ο σκοπός τους; Η "ένταση των ταξικών αγώνων"!

Αυτός όμως ο σκοπός παίζεται με δύο βιολιά. Το ένα παίζει τη μέθοδο για να τη στρίψεις και να τα διπλώσεις μπροστά πράγματι στις τεράστιες δυσκολίες που έχει η συνέπεια της πραγματικής ταξικής πάλης ενάντια στις δυνάμεις του πολέμου και του φασισμού. Το άλλο παίζει το σκοπό του Περισοπού. Και αυτό το βιολί είναι το χειρότερο, γιατί αυτό σε οδηγεί στην ενεργητική υποστήριξη των δυνάμεων του πολέμου και του φασισμού.

Ας δούμε λίγο τις "νότες" αυτού του βιολιού.

Ο Περισοπός μαζί με τους διαρρηχτές, το ΚΚΕ μ-λ, το ΝΑΡ και την ΟΣΕ έριξε το σύνθημα της "έντασης των λαϊκών αγώνων" και μίλησε για παλλαϊκό αγωνιστικό μέτωπο εργατών, αγροτών, κτηνοτρόφων, μικρομεσαίων κλπ. Ένα μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την αγροτική ευρωπαϊκή πολιτική και, ουσιαστικά, ενάντια στο φιλοευρωπαϊκό Πρωτόπαπα της ΓΣΕΕ.

Κύρια πολιτική αιχμή αυτού του μετώπου οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις. Κανένας σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να ισχυριστεί πως ξαφνικά το κόμμα του Περισοπού, που για χρόνια ολόκληρα έχει πουλήσει κάθε εργατικό αγώνα και κάθε λαϊκή διεκδίκηση, το πήρε ο πόνος για την εξαθλίωση των πλατιών λαϊκών μαζών και αποφάσισε να κάνει αγώνα.

Ούτε, ακόμα πιο πολύ, μπορεί να στηρίξει τη μόνιμη θέση των ομορτιστών για την "πίεση από τη βάση".

Ο Περισοπός δεν κάνει κανένα φιλολαϊκό αγώνα. Ο Περισοπός οικοδομεί με την ίδια "επαναστατική" φρασεολογία με τους ομορτιστές μας το μέτωπο του πολέμου μέσα στην εργατική τάξη

και στις ευρύτερες λαϊκές μάζες.

Ο πόλεμος ενάντια στην Τουρκία, που ετοιμάζουν οι φασιστικές δυνάμεις στην Ελλάδα, είναι ένας αντιδυτικός-αντιευρωπαϊκός πόλεμος.

Οι ρωσόδουλες φασιστικές δυνάμεις μέσα στην αστική τάξη καλούν σε μέτωπο τον πληγωμένο ελληνικό σοβινισμό ενάντια στη "Δύση που στηρίζει την Τουρκία" προσφέροντας την κάλυψη των πυρηνικών κεφαλών της ρώσικης υπερδύναμης, ενώ μέσα στην εργατική τάξη και το λαό προσαθούν να χρησιμοποιήσουν τα γνήσια πατριωτικά αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα σε αντιαμερικανική κατεύθυνση, ρίχνοντας από την άλλη τις ευθύνες της κρίσης και της εξαθλίωσης στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το "ταξικό αντιευρωπαϊκό" μέτωπο του Περισοπού στοχεύει συγκεκριμένα στο χτύπημα των ενδιάμεσων φιλοευρωπαϊκών τμημάτων της αστικής τάξης, έτσι ώστε να δυναμώσει εσωτερικά η κυριαρχία των πιο φασιστικών και φιλοπόλεμων τμημάτων, η κυριαρχία δηλαδή του μαύρου ρωσόδουλου μετώπου.

Σ' αυτό το σκοπό του Περισοπού χορεύουν οι ομορτιστές της ΟΣΕ, όταν από το πρωί μέχρι το βράδυ δουλεύουν σαν κομματική οργάνωση του ψευτοΚΚΕ προπαγανδίζοντας και οργανώνοντας, όπως λένε, στη "βάση" τους "ταξικούς" αγώνες του.

Το εργατικό κίνημα χρειάζεται μια ξεκάθαρη επαναστατική πολιτική ενάντια στον ομορτισμό, ενάντια σε κάθε αλογόμυγα στην ουρά του ψευτοΚΚΕ.

Χρειάζεται μια ξεκάθαρη γραμμή για τη συγκρότησή του σε μια πραγματικά αντισοβινιστική, αντιιμπεριαλιστική και αντιπολεμική κατεύθυνση.

Οι επαναστάτες, με το θάρρος που αντλούν μέσα από τη γνώση της αναπότρεπτης ιστορικής εξέλιξης, πρέπει να κάνουν την πιο μεγάλη, ανοιχτή και πλατιά ζύμωση πάνω στο χαρακτήρα του πολέμου στον οποίο οδηγούν τη χώρα οι ρωσόδουλες φασιστικές δυνάμεις. Μέσα από την αυτόνομη προπαγάνδα να μολιάσουν τις λαϊκές μάζες στο πνεύμα του διεθνισμού καλλιεργώντας την ελληνοτουρκική φιλία πάνω σε μια δίκαιη αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, οργανώνοντας τις δυνάμεις της αντίστασης στον πόλεμο και το φασισμό.

Και εδώ δε χωράνε ομορτισμοί.

Χρειάζεται μια ξεκάθαρη πολιτική τοποθέτηση πάνω στις κύριες φασιστικές-φιλοπόλεμες δυνάμεις και μια συγκεκριμένη γραμμή παλλαϊκού-δημοκρατικού μετώπου για την ανατροπή των σχεδίων των ακραίων αυτών αντιδραστικών δυνάμεων.

Αυτή είναι η ανώτερη έκφραση αυτού που ο ομορτισμός αποκαλεί "ταξική πάλη", εννοώντας τις διεκδικήσεις, ακριβώς γιατί αντιπαράθετε συνολικά την εργατική τάξη πάνω στα μεγάλα ζητήματα της ειρήνης, της δημοκρατίας, της ίδιας της πολιτικής εξουσίας.

Σ' ό,τι αφορά τώρα το εργατικό,

συνδικαλιστικό, διεκδικητικό κίνημα.

Εμείς ποτέ δε θα υποστηρίξουμε ένα "εργατικό" κίνημα που ζητάει τις ευλογίες της Αρχιεπισκοπής σαν τον ΕΑΣ που ήταν η σημαία της ΟΣΕ, σαν τους "άνθρακωρύχους" της Ρουμανίας που έφεραν τον Ιλιέσκου, σαν τις "απεργίες" που έφεραν το Χίτλερ, ποτέ δε θα υποστηρίξουμε ένα "εργατικό" κίνημα που φέρνει το φασισμό. Ακριβώς γιατί ένα τέτοιο κίνημα δεν είναι εργατικό, δεν έχει σε τίποτα να κάνει με τα άμεσα και τα στρατηγικά συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Γιατί στην πραγματικότητα κανένα διεκδικητικό συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να καταχτήσει ούτε μια άμεση, έστω και μικρή, διεκδίκηση, αν δεν έχει μέσα του τη σύγκρουση με τις δυνάμεις του πολέμου και του φασισμού. Ούτε ο εθνικοσοσιαλισμός ούτε ο σοσιαλφασισμός, παρά τη φιλεργατική δημαγωγία και το "μαχητικό" αντικαπιταλισμό, έδωσαν στους εργάτες τίποτα άλλο από αίμα, πείνα και εξαθλίωση.

Η εμπειρία της ελληνικής εργατικής τάξης είναι μεγάλη ιδιαίτερα όσον αφορά το σοσιαλφασισμό, αλλά και τον εθνικοσοσιαλισμό στην περίοδο του Μεταξά.

Από το 1974 και μέχρι σήμερα ποτέ και πουθενά κανένας εργατικός αγώνας που στην ηγεσία του βρέθηκε ο σοσιαλφασισμός του ψευτοΚΚΕ δε γνώρισε ούτε μία νίκη για τα εργατικά συμφέροντα. Αντίθετα, το κόμμα αυτό αναδείχθηκε στο μεγαλύτερο νεκροθάφτη, τραμπούκο και πυροσβέστη του εργατικού κινήματος. Και γι' αυτό γνώρισε την απομόνωση και το μίσος όχι μόνο του βιομηχανικού προλεταριάτου, αλλά και των ευρύτερων λαϊκών εργαζομένων μαζών.

Σήμερα το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να καταχτήσει στοιχειώδεις αυξήσεις, σπάζοντας την πολιτική της πείνας και της εξαθλίωσης, αν δε συνδέσει τον αγώνα για το ψωμί με τον αγώνα για την ειρήνη και τη δημοκρατία. Γιατί ακριβώς οι δυνάμεις του πολέμου και του φασισμού είναι αυτές που έχουν οδηγήσει τη βιομηχανία στη διάλυση, τη χώρα στην κρίση και τον εργαζόμενο λαό στην εξαθλίωση.

Και αυτές δεν είναι οι ενδιάμεσες φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις, στις οποίες στρέφει την αιχμή του ψευτοΚΚΕ, μαζί με το Σαμαρά και τη "Χρυσή Αυγή". Δεν μπορεί να καταχτηθεί ούτε μια δραχμή πραγματικής αύξησης για τους εργάτες αν δεν κοπούν οι στρατιωτικές δαπάνες, αν δεν μπει τέλος στο οικονομικό σαμποτάζ που γίνεται ενάντια σε κάθε προσπάθεια μιας στοιχειώδους οικονομικής ανάπτυξης στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αν δε χτυπηθεί η διαφθορά και ο παρασιτισμός του υπερεξογκωμένου γραφειοκρατικού "πολεμικού" κράτους.

Ένα τέτοιο εργατικό, πραγματικά ταξικό κίνημα δεν μπορεί παρά να συγκρούεται άμεσα με το σοσιαλφασισμό και τον ομορτισμό κάθε απόχρωσης.

ΟΑΣΕ: ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Στο κεντρικό άρθρο της Νέας Ανατολής αρ. φύλλου 250 (16 του Φλεβάρη) γράψαμε ότι η Ρωσία πέρναγε σε μια νέα φάση τακτικής: Από την πλήρη άρνηση του διαλόγου Ελλάδας-Τουρκίας σε μια φάση "διαλόγου" κούφιου, που στην πραγματικότητα θα συντηρεί αναμμένη τη φωτιά στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Η αληθινή αιτία της νέας αυτής θέσης φάνηκε ξεκάθαρα λίγες μέρες αργότερα σε μια συνέντευξη που έδωσε ο ρώσος πρεσβευτής Νικολαγένκο στην οικονομική εφημερίδα *Το Κέρδος* την Πέμπτη 22 του Φλεβάρη. Πρόγευση της συνέντευξης αυτής έδωσε η *Ελευθεροτυπία* στις 21/2, και με βάση αυτό το άρθρο κάνουμε την παρακάτω ανάλυση.

Στην αποκαλυπτική αυτή συνέντευξη ο Νικολαγένκο, αφού τονίζει την ανάγκη να καθοδηγούνται οι προσπάθειες επίλυσης της διένεξης για την Ίμια «από την αυστηρή τήρηση των κανόνων και αρχών του διεθνούς δικαίου», καθώς και την ανάγκη να υπάρξει «αυστηρή τήρηση και των ισχυουσών συμφωνιών και συμβάσεων», έρχεται στο ψητό: «Στο πρακτικό πλαίσιο, θα μπορούσε να ενεργοποιηθεί το ειρηνευτικό δυναμικό του ΟΑΣΕ, η οποία διαθέτει και μηχανισμούς αποτροπής των συγκρούσεων. Τόσο περισσότερο που και η Ελλάδα και η Τουρκία αποτελούν μέλη της».

Να λοιπόν ο ρώσικος στόχος: Η διεθνοποίηση του Αιγαίου (όπως πολύ σωστά γράψαμε στο φύλλο 250) **μέσα από ένα μηχανισμό στον οποίο η Ρωσία έχει πολύ ισχυρές θέσεις.** Γιατί άλλο η Χάγη και άλλο ο ΟΑΣΕ (πρώην ΔΑΣΕ), στον οποίο οι κάθε λογής αποφάσεις παίρνονται με ομοφωνία, που σημαίνει αναγκαστικά με τη σύμφωνη γνώμη της Ρωσίας. Αν η Ρωσία πει όχι σε κάτι, καμιά συμφωνία δεν μπορεί να προχωρήσει. Αυτό που θέλει λοιπόν η Ρωσία είναι να περάσει ο "διάλογος" σε χέρια ελεγχόμενα απ' αυτήν. Σε μια πρώτη φάση, για το θέμα της Ίμιας, ο Γ. Παπανδρέου είχε ρίξει την ιδέα της Χάγης στο Χόλμπρουκ (την ίδια γραμμή είχε ακολουθήσει και ο ρωσόφιλος Κλίντον), κυρίως για να εκθέσει την Τουρκία σε πιθανή άρνησή της, αφού αυτή γνώριζε ότι είχε αδύνατες θέσεις στο συγκεκριμένο ζήτημα. Έτσι κι έ-

γινε. Καταρχήν η Τουρκία αρνήθηκε τη Χάγη για την Ίμια, και έτσι εκτέθηκε διεθνώς. Αμέσως μετά όμως η Ρωσία πρότεινε ΟΑΣΕ, πετώντας το κόκαλο και στην Τουρκία για να τσιμπήσει. Αυτή είναι και η βαθιά ρώσικη γραμμή. Κάτι παρόμοιο άλλωστε δεν έχουμε δει και με τη λεγόμενη διεθνοποίηση του Κυπριακού;

Στην ουσία η Ρωσία δε θέλει τη Χάγη, και ειδικά για τη λύση όλου του πακέτου των ελληνοτουρκικών διαφορών, γιατί το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης σε καμία περίπτωση δεν ελέγχεται απ' αυτήν και μπορεί να της δημιουργήσει ένα σωρό προβλήματα. Εξάλλου, δε θέλει στην πραγματικότητα να λυθούν οι διαφορές, γιατί πώς αλλιώς θα μπορεί να καλλιεργεί το μίσος ανάμεσα στις δύο χώρες αν αυτές προχωρήσουν σε οριστική επίλυση όλων των διαφορών;

ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΟΝ ΟΑΣΕ

Είναι τέσσερις κυρίως:

1) Ο μηχανισμός της Βαλέτας (Φλεβάρη του 1991). Κάθε χώρα μπορεί να προσφύγει μονομερώς με απλή ειδοποίηση της αντιδίκου. Ο μηχανισμός όμως δεν μπορεί να ενεργοποιηθεί αν μία από τις εμπλεκόμενες χώρες θεωρεί ότι η διαμάχη αφορά στην εδαφική της κυριαρχία ή την άμυνά της κτλ.

2) Ο μηχανισμός Συνδιαλλαγής. Σε αντίθεση με τον προηγούμενο, δεν παρέχει τη δυνατότητα εξαίρεσης, αλλά οι αποφάσεις του δεν είναι και δεσμευτικές.

3) Ο μηχανισμός της Διαιτησίας. Ενεργοποιείται με κοινή προσφυγή από τα εμπλεκόμενα κράτη και οι αποφάσεις του είναι δεσμευτικές.

4) Ο μηχανισμός της Κατευθυνόμενης Διαδικασίας Συνδιαλλαγής. Την απόφαση παίρνουν εκπρόσωποι από όλα τα κράτη-μέλη του ΟΑΣΕ, ενώ τα εμπλεκόμενα μέρη εξαιρούνται. Με την απόφασή τους μπορούν να υποχρεώσουν τους αντίδικους σε συνδιαλλαγή.

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Μέχρι τώρα ο Παπανδρέου έλεγε πως οι διαφορές Ελλάδας-Τουρκίας είναι καθαρά νομικού

χαρακτήρα, π.χ. η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας: «Σε αντίθεση με το Δικαστήριο της Χάγης, το οποίο κρίνει με αυστηρά νομικά κριτήρια, στις αποφάσεις του ΟΑΣΕ παίζουν πολύ σοβαρό ρόλο και τα πολιτικά κριτήρια» (Χ. Ροζάκης). Η αναφορά της ρώσικης πρότασης μόνο στον ΟΑΣΕ, συνδυαζόμενη με την έλλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, είναι σαφής ένδειξη ότι η διαφορά δε θεωρείται πρωτίστως νομική, κάτι που αποτελούσε τη μέχρι τώρα πάγια θέση όλων των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά πολιτική, επομένως και η λύση πρέπει να είναι πολιτική. Βέβαια, αυτό από την άλλη δε σημαίνει πως η Ρωσία θέλει πραγματικά την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών έστω και μέσα από τον ΟΑΣΕ. Αυτό που θέλει είναι να βάλει χέρι στη διαδικασία και να στρέψει τα πράγματα κάθε φορά εκεί που τη βολεύει.

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα το αποδεικνύει και η θέση του ψευτοΚΚΕ, το οποίο με απόφαση της Κεντρικής του Επιτροπής «*απορρίπτει την πρόταση των ΗΠΑ για προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, επειδή ανοίγει το δρόμο γενικής αμφισβήτησης των συνόρων της χώρας και γενικότερα στην περιοχή*». Αλλά και στο συνέδριο του ΣΥΝ ο ρωσόδουλος Κύρκος μίλησε για συνεκμετάλλευση των πετρελαίων του Αιγαίου, **αρκεί να γίνει, είπε, από κονσόρτσιουμ εταιρειών των ΗΠΑ, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ρωσίας.**

Αυτό που δε λένε όμως ούτε το ψευτοΚΚΕ ούτε τα άλλα ρωσόδουλα ή ρωσόφιλα κόμματα είναι **αν δέχονται ή απορρίπτουν τη ρώσικη πρόταση για τον ΟΑΣΕ με την ίδια βδελυγμία με την οποία απορρίπτουν τη Χάγη** (στα λόγια ο ΣΥΝ τη δέχεται). Έτσι είναι όμως: Η Ρωσία πάντα μένει στο απυρόβλητο. Τις ημέρες της κρίσης όλοι αυτοί οι ξεσκολισμένοι πράκτορες και φασιστοσοβινιστές, ξεκινώντας από τον Αλαβάνο και φτάνοντας στον Καμμένο, ήξεραν να λένε τα καλύτερα λόγια για τη Ρωσία και τι καλός σύμμαχος θα ήταν ενάντια στην Τουρκία. Μόλις όμως έπεσε στο τραπέζι η ρώσικη πρόταση για ΟΑΣΕ, όλοι την έκαναν γαργάρα. Άξιος ο μισθός τους!

Ο ΖΙΟΥΓΚΑΝΟΦ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η Κυριακάτικη *Ελευθεροτυπία* δημοσιεύει στις 25 του Φλεβάρη μια αποκαλυπτική συνέντευξη του γραμματέα του ρωσικού σοσιαλφασιστικού "Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσίας" Ζιουγκάνοφ. Σ' αυτήν, πιστός στη γενική ρώσικη τακτική αποκοίμισης της Δύσης, προσπαθεί να την "καθησυχάσει" ότι δεν είναι και τόσο κακός, ωστόσο οι απειλές του είναι ολοφάνερες. Αξίζει τον κόπο, πιστεύουμε, να δούμε μερικές πλευρές των θέσεων του, για να καταλάβουμε τόσο την τακτική όσο και τη βαθύτερη ιδεολογία από την οποία διαποτίζεται το πρώτο κόμμα της Ρωσίας.

Στην ερώτηση «*Πώς βλέπετε να εξελίσσονται οι σχέσεις της Ρωσίας με τη Δύση, σε περίπτωση που εκλεγείτε πρόεδρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας*» απαντάει: «*Δε σκοπεύουμε να υψώσουμε σιδηρούς παραπέτασμα. Αλλά δεν πρέπει να αναμένεται ότι η Ρωσία θα συμφωνήσει με το ρόλο του αδύναμου συνεταιριού που θα είναι έτοιμος να δεχθεί τα επιβαλλόμενα σ' αυτόν μοντέλα εξέλιξης*».

Εκεί όμως που δίνει ρέστα εί-

ναι στην ερώτηση «*Ποιες είναι οι σχέσεις σας με τη θρησκεία και την ορθόδοξη εκκλησία*». Κάνοντας μια τρομερό άνοιγμα σε όλη τη θρησκόληπτη καθυστέρηση και παίρνοντας υπόψη ότι απευθύνεται σε "ορθόδοξο" κοινό, χτυπάει την "αντιορθόδοξη Δύση" και απαντάει: «*Για μένα Θεός σημαίνει καλοσύνη, αλήθεια, δικαιοσύνη, ομορφιά. Την Ορθόδοξη Εκκλησία το κόμμα μας τη σέβεται. Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει η ιστορία της Ρωσίας. Όλα αρχίζουν από την Ορθόδοξη Εκκλησία. Εκεί είναι η δύναμη του έθνους μας. Σκεφθήκατε γιατί η Ρωσία γέμισε από διάφορες αιρέσεις και κήρυκες από μακρινές χώρες; Αυτοί σήμερα πολεμούν την Ορθόδοξη Εκκλησία πιο ανελέητα απ' ό,τι πολεμούσαν το ΚΚΣΕ πριν από λίγο (σς: Να και η βάση του αντιδυτικού "ορθόδοξου τόξου"). Καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι αν αφαιρέσουν τις πνευματικές ρίζες των Ρώσων, τότε η υπόθεση της υποδούλωσης της χώρας μας θα λυθεί πλήρως και ολοσχερώς*».

"Ορθοδοξία" ή θάνατος!

Αλβανικό: Μια αποκαλυπτική τοποθέτηση

Διαβάσαμε στην *Ελευθεροτυπία* (14/3) μια φοβερή τοποθέτηση που έκανε ο Σ. Καραμούτσος, μορφωτικός ακόλουθος της ελληνικής πρεσβείας στα Τίρανα, στη διάρκεια μιας συνέντευξης Τύπου που έδινε ο πρότανης Δημ. Γλάρος στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων.

Ανάμεσα λοιπόν στα άλλα είπε ο Σ. Καραμούτσος:

«*Αλλά η Ελλάδα -γιατί πρέπει σ' αυτόν τον τόπο να κάνουμε και αυτοκριτική- δεν είχε σαφή στρατηγική όσον αφορά τις σχέσεις της με την Αλβανία. Ενώ επένδυσε στην κυβέρνηση Μπερίσα, από την άλλη μεριά μηχανισμοί, οι οποίοι ήταν πάρα πολύ γνωστοί και είναι στην Ελλάδα, ενώ έπρεπε να προωθήσουν μια πολιτική καλών σχέσεων, οικονομικής και πολιτικής διείσδυσης, θα το πω ξεκάθαρα, είχαν σα στόχο τα τανκς να περάσουν το Γενούσιο ποταμό. Γιατί εγώ, όταν πήγα στα Τίρανα, βρήκα ανθρώπους οι οποίοι περίμεναν τότε τα τανκς να περάσουν το Γενούσιο ποταμό*».

Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό. Δεν μπορεί από τη μια μεριά να επενδύουμε στην πολιτική Μπερίσα και από την άλλη να μιλάμε για αυτονομίες και για κατάχτηση εδαφών...

Έχουν γίνει τεράστια λάθη από την Ελλάδα, εγκληματικά λάθη, τα οποία είχαν επιπτώσεις στη μειονότητα.

Αυτή τη στιγμή όμως δεν υπάρχει ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, ουσιαστικά για δύο λόγους:

Πρώτον, υπήρχε μια απαράδεκτη πολιτική από την Ελλάδα, γιατί δεν είχε στρατηγική τι ήθελε στην Αλβανία, και, δεύτερον, γιατί υπάρχει μια άθλια πολιτική ηγεσία που εκπροσωπεί τον Ελληνισμό της Αλβανίας και η οποία ενδιαφέρεται μόνο για το πώς θα διώξει τον Ελληνισμό από εκεί, ενώ ασχολείται μόνο με τα προσωπικά της συμφέροντα, και η οποία αποτελεί το νονό της ηγεσίας του Ελληνισμού στην Αλβανία, μέσα από κυκλώματα για βίζες. Αυτά τα καταγγέλλω όχι μόνο ως μορφωτικός ακόλουθος, αλλά και ως Έλληνας πολίτης».

Εμείς δεν έχουμε να πούμε τίποτα άλλο από το να σημειώσουμε τη γενναία και αληθινή τοποθέτηση του παραπάνω μορφωτικού ακόλουθου, με την παρατήρηση πως οι φωνές της δημοκρατίας και της ειρήνης δε λείπουν από αυτόν τον τόπο.

Υπόδειγμα "μετωπικής δουλειάς"

Πολλή φασαρία έκανε η ΟΣΕ για το συλλαβητήριο στον Πειραιά ενάντια στη "Χρυσή Αυγή". Μάλιστα το χαρακτήρισε σαν υπόδειγμα ενιαιομετωπικής δουλειάς. Αυτό το καταλαβαίνουμε, εκείνο όμως που δεν μπορούμε να καταλάβουμε είναι το εξής γεγονός:

Η αφίσα του Εργατικού κέντρου, έστω και με ψιλά γράμματα, χτυ-

πούσε ονομαστικά τη "Χρυσή Αυγή" με το αίτημα να κλείσουν τα γραφεία της. Και το Ε.Κ.Π. ήταν το ενιαιομετωπικό όργανο. Η αφίσα όμως της ΟΣΕ, που ήταν και το "κομματικό" όργανο, **δεν εί-**

χε την παραμικρή ονομαστική αναφορά στη συμμορία της "Χρυσής Αυγής". Πώς να το χαρακτηρίσει κανείς αυτό; Το μόνο που δε χαρακτηρίζεται είναι υπόδειγμα ενιαιομετωπικής δουλειάς.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ο ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΝΕΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η άδικη ειρήνη που έστρεψε ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός με τον πιστό σύμμαχό του Κλίντον, κάτω από τις ιαχές της παχύδερμης Ευρώπης, διαμέλισε τη Βοσνία. Όμως ο διαμελισμός ενός ενιαίου ανεξάρτητου κράτους δε φέρνει τίποτα καλό, ιδιαίτερα όταν στο έδαφος του συναντιούνται τρεις εκρηκτικοί παράγοντες: ο σέρβικος φασισμός, ο κροάτικος σοβινισμός και η βοσνιακή αντίσταση.

Τα τελευταία γεγονότα απέδειξαν ότι η συμφωνία του Ντέιτον είναι η έκφραση του άδικου και του πολέμου.

Στις 30 Γενάρη η βοσνιακή κυβέρνηση, σε μια σπουδαία πολιτική κίνηση, συνέλαβε το σέρβο στρατηγό Τζούκιτς και το συνταγματάρχη Κρισμάνοβιτς όταν αυτοί πέρασαν σε βοσνιακό έδαφος. Ο επικεφαλής της βοσνιακής ασφάλειας Μπακίρ Αλίспаχιτς δήλωσε ότι οι Βόσνιοι διαθέτουν στοιχεία για την ανάμιξη των δύο σέρβων στη δολοφονία άμαχου πληθυσμού. Την ίδια μέρα συνελήφθησαν τρεις σέρβοι στρατιώτες, οι Τέσε Τέσιτς, Πέταρ Τοντόροβιτς και Ντούσαν Μπόροβιτς. Στο αυτοκίνητό τους βρέθηκαν αυτόματα όπλα, χειροβομβίδες και πολλά πυρομαχικά.

Ο ισχυρισμός των σερβοφασιστών ότι οι δύο αντάτοι αξιωματικοί πήγαιναν σε συνάντηση με ΝΑΤΟικούς αξιωματούχους διαψεύστηκε από τον εκπρόσωπο της IFOR Άντριου Κάμινγκ, ο οποίος κατηγορήσε τη βοσνιακή κυβέρνηση για τη σύλληψη σε μία πράξη προκλητικής και εμπρηστικής (*Herald Tribune*, 7 Φλεβάρη). Η βοσνιακή κυβέρνηση κάλεσε το Διεθνές Δικαστήριο να στείλει αντιπροσώπους για να εξετάσουν τα στοιχεία που διέθετε και δήλωσε ότι θα απελευθερώσει τους υπόπτους που το δικαστήριο δε θα παρέπεμπε σε κατηγορία (όπως κι έκανε με τους τρεις στρατιώτες σέρβους).

Ο πρόεδρος του Διεθνούς Δικαστηρίου Ρίτσαρντ Γκόλστοουν κάλυψε τους Βόσνιους και αποδοκίμασε ως ανεδαφικούς τους ισχυρισμούς των σερβοφασιστών ότι η σύλληψη απειλεί με κατάρρευση τη συμφωνία του Ντέιτον.

Τελικά, οι δύο Σέρβοι εκδόθηκαν στη Χάγη στις 12 Φλεβάρη και μετά από πολύωρες ανακρίσεις το Διεθνές Δικαστήριο την 1η Μάρτη απεύθυνε στο στρατηγό Τζούκιτς κατηγορίες για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Ήταν μια πολιτική νίκη των Βόσνιων, γιατί αποκάλυψαν τη Δύναμη Εφαρμογής της Ειρήνης (IFOR) σε μια δύναμη διαμελισμού της χώρας τους, ενώ ταυτόχρονα έδιναν ένα συντριπτικό χτύπημα στο σέρβικο φασισμό. Ο Τζούκιτς ήταν στενός συνεργάτης του σφαγέα Μλάντιτς και ο πρώτος ανώτατος αξιωματικός των Σέρβων που κατηγορείται για εγκλήματα πολέμου. Γι' αυτό και οι σερβοφασίστες απάντησαν διακόπτοντας κάθε σχέση με την IFOR. Το Βελιγράδι καταδίκασε τη σύλληψη και η Ρωσία μίλησε για "επι-

κίνδυνη εξέλιξη", ενώ έκφρασε την έντονη ανησυχία της για τη σύλληψη των δύο φασιστών. Ο ρώσος υπουργός Άμυνας Γκρατσόφ πήγε αμέσως στη Βοσνία, δήθεν για να επιθεωρήσει τους 1.500 ρώσους στρατιώτες. Ο αμερικανός Χόλμπρουκ έτρεξε καταϊδρωμένος για να σώσει την κατάσταση και να καθησυχάσει το σέρβικο φασισμό.

Λίγες μέρες αργότερα, ο κροάτικος σοβινισμός κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Τούντζμαν επιτίθεται στο αρχηγείο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Μοστάρ και απειλεί με λυντσάρισμα το γερμανό διοικητή Κόσνικ. Ο τελευταίος έχει φτιάξει ένα σχέδιο για την επανένωση της πόλης, την οποία αρνείται επίμονα ο κροάτικος σοβινισμός, που αναζητά την ηγεμονία και το διαμελισμό μέσα από τη βοσνιοκροατική ομοσπονδία.

Οι δύο αυτές εξελίξεις οδήγησαν στη Σύνοδο Κορυφής της Ρώμης στις 18 και 19 Φλεβάρη ανάμεσα στην Ομάδα Επαφής (Ρωσία, ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία) και τους προέδρους της Βοσνίας, Κροατίας και Σερβίας με τη συμμετοχή του σερβοβόσνιου "πρωθυπουργού" Κάσατζίτς. Η συνάντηση αυτή έγινε μετά από απαίτηση της Ρωσίας, που έβαλε σαν αίτημα την άμεση άρση των διεθνών κυρώσεων κατά των Σερβοβόσνιων.

Δύο μέρες πριν τη Σύνοδο Κορυφής, σε μια κίνηση πολιτικού εκβιασμού, η IFOR ανακάλυψε την ύπαρξη ενός "τρομοκρατικού κέντρου" των Βοσνίων με τη συμμετοχή Ιρανών, που δήθεν προετοιμάζαν επιθέσεις ενάντια στις νατοϊκές δυνάμεις. Έτσι, η Βοσνία οδηγήθηκε στις διαπραγματεύσεις κάτω από την απειλή να μην εξοπλιστεί αν δεν υπακούσει στις επιταγές του φιλορώσου Κλίντον.

Στη Ρώμη έγιναν δύο πράγματα: Η πολιτική αθώωση του σέρβικου φασισμού με την απόφαση για άρση των διεθνών κυρώσεων και η υποχώρηση απέναντι στον κροάτικο σοβινισμό με την αναθεώρηση του σχεδίου ενοποίησης του Μοστάρ.

Σ' ό,τι αφορά τους Σέρβους, συμφώνησαν να επαναλάβουν τις επαφές τους με το ΝΑΤΟ στην ενοποίηση του Σεράγεβο, με αντάλλαγμα τη διεθνή άρση των κυρώσεων και τη βεβαίωση ότι δε θα υπάρξει στο μέλλον παρόμοια κίνηση σύλληψης από τους Βόσνιους, ενώ θα μείνουν ανενόχλητοι από την IFOR. Ήταν αυτό που ο Χόλμπρουκ ονόμασε νέους "κανόνες στο δρόμο", οι οποίοι λένε ότι «οι άνθρωποι δεν πρέπει να συλλαμβάνονται στο δρόμο τυχαία, επειδή μπορεί να παρουσιάσουν ενδιαφέρον για κάποιον αργότερα» (*Herald Tribune*, 19/2).

Ο ίδιος ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ Σολάνα είχε ήδη ξεκαθαρίσει ότι το ζήτημα της σύλληψης των εγκληματιών πολέμου δεν αφορά την IFOR: «Η σύλληψη ανθρώπων είναι βασικά αρμοδιότητα της αστυνομίας -της τοπικής αστυνομίας όλων των πλευρών και των αστυνομικών των Η-

νωμένων Εθνών, αφού αναπτύχθουν στη Βοσνία» (στο ίδιο, 15/2).

Να σημειώσουμε εδώ ότι το αστυνομικό σώμα του ΟΗΕ είναι άοπλο και δεν έχει κομιά δικαιοδοσία σύλληψης ή επέμβασης. Η μόνη αρμοδιότητά του είναι να παρατηρεί και να επιτηρεί.

Σ' ό,τι αφορά το ζήτημα του Μοστάρ, τη διοίκηση της πόλης είχε αναλάβει η Ευρωπαϊκή Ένωση απ' το καλοκαίρι του '94. Υπεύθυνος ορίστηκε ο Γερμανός Χανς Κόσνικ με αποστολή να βοηθήσει στην ενοποίηση του Μοστάρ και την ανοικοδόμησή του.

Το Μοστάρ παραμένει χωρισμένο σε δύο προάστια, ένα κροάτικο και ένα βοσνιακό, με ευθύνη του κροάτικου σοβινισμού απ' το '93. Ο Κόσνικ εκπόνησε το Γενάρη ένα σχέδιο που πρόβλεπε ένα κεντρικό προάστιο με μικτό πληθυσμό, που θα συμβόλιζε την επανένωση και τη συμβίωση. Αυτό το σχέδιο αρνήθηκαν οι Κροάτες με τη βία και την επίθεση στον Κόσνικ.

Στη Ρώμη το παραπάνω σχέδιο αναθεωρήθηκε, και έτσι το νέο σχέδιο ορίζει τρία προάστια για κάθε πλευρά και ένα κεντρικό χωρίς μικτό πληθυσμό. Αντί γι' αυτό ορίστηκε μια μικτή αστυνομική δύναμη που θα επιτηρεί τη λευθερία διακίνησης των πολιτών. Στην πραγματικότητα όμως δε λειτούργησε τίποτα, παρά ίσως για μια ώρα.

Ουσιαστικά ήταν ένα αντάλλαγμα που δόθηκε στον κροάτικο σοβινισμό, μα στο βάθος και στο σέρβικο φασισμό, τον εχθρό κάθε πολυεθνικής συνύπαρξης. Όλα αυτά για τη διατήρηση της ειρήνης!

Ήταν η παραπάνω εξέλιξη που οδήγησε στην αρχή σε παραίτηση το βόσνιο δήμαρχο του ανατολικού τομέα Σαφέτ Ορούσεβιτς, στις 19 του Φλεβάρη, και μετά του ίδιου του ευρωπαϊού διοικητή Κόσνικ.

Η βοσνιοκροατική ομοσπονδία υλοποιήθηκε την άνοιξη του 1994 σύμφωνα με το σχέδιο του ρώσου υφυπουργού Τσούρκιν, που το εκτέλεσε ο ρωσόφιλος Κλίντον στην εντέλεια με τις ζητωκραυγές της αμερικανικής αστικής τάξης.

Οι Βόσνιοι αναγκάστηκαν να δεχτούν αυτή την πρώτη πράξη διαμελισμού κάτω από τους δυσμενείς συσχετισμούς τόσο στο έδαφος τους όσο και παγκόσμια. Τότε ο Ιζετμπέκοβιτς είχε μιλήσει για "γάμο από συμφέρον και όχι από έρωτα".

Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό ήταν όταν το Γενάρη του 1994, στις διαπραγματεύσεις της Γενεύης, η βοσνιακή κυβέρνηση είχε αρνηθεί την πρόταση του Τούντζμαν για κροατομουσουλμανική ομοσπονδία. Πρόταση που απέρριψαν τότε οι Βόσνιοι γιατί «**δε λαμβάνει υπ' όψιν τα συμφέροντα των Σέρβων της Βοσνίας**» (*Καθημερινή*, 18/1/1994). Εκείνη την εποχή, όμως, ο Ιζετμπέκοβιτς είχε πίσω του ένα βοσνιακό στρατό που προέλανε νικηφόρα ενάντια

στους κροάτες σοβινιστές και τους σέρβους φασίστες. Μέσα σε λίγους μήνες η κατάσταση σύντομα άλλαξε και η ομοσπονδία ήταν πια γεγονός.

Το μέτωπο αυτό λειτούργησε για λίγο θετικά για τη Βοσνία, εσωτερικά όμως διάβρωσε την πολυεθνική συμβίωση, και αυτό φάνηκε όταν στο Σύνταγμα της Ομοσπονδίας οι σέρβοι δημοκράτες που ζούσαν στα εδάφη της βοσνιακής κυβέρνησης (200.000 περίπου) δεν αναγνωρίστηκαν σαν ισότιμο μέρος. Η αριστερά στο βοσνιοκροατικό μέτωπο ήταν οι Βόσνιοι και η δεξιά ο κροατικός σοβινισμός. Αυτός όχι μόνο δεν άφησε τη Βοσνία, αλλά έκανε ό,τι ήταν δυνατό για να μην εξοπλιστεί με βαριά όπλα ο βοσνιακός στρατός. Κρατούσε φόρο σε κάθε φορτίο όπλων που περνούσε αναγκαστικά μέσα από το κροάτικο έδαφος για να φτάσει στη Βοσνία. Αρνήθηκε επίμονα τη δημιουργία ενός κοινού στρατιωτικού επιτελείου και το συντονισμό των επιθέσεων ενάντια στους σερβοφασίστες, γιατί ήξερε ότι, αν οι Βόσνιοι δυνάμωναν, τα τρελά όνειρα του κροάτικου σοβινισμού για επέκταση θα τσακίζονταν μια για πάντα.

Όνειρα που διασώθηκαν μόνο γιατί η Ρωσία εμπόδιζε το σέρβικο στρατό να καταλάβει το Ζάγκρεμπ στα τέλη του 1991. Τότε οι σερβοφασίστες κόλλησαν στις λάσπες του Όσιγιεκ, έξω από την κροατική πρωτεύουσα, καθώς ο Γκορπατσόφ καλούσε εσπευσμένα στη Μόσχα τον Τούντζμαν και το Μιλόσεβιτς.

Τίποτα όμως από τα παραπάνω δεν έφθανε για να σταματήσει τον πόλεμο. Το μεγάλο αγκάθι που εμπόδιζε τη Σερβία και την Κροατία να διαμελίσουν τη Βοσνία (σχέδια που είχαν γίνει γνωστά απ' την άνοιξη του '92 στη συνάντηση Τούντζμαν-Μιλόσεβιτς στο Γκρατς της Αυστρίας) και να κάμψουν την ανυπότακτη βοσνιακή αντίσταση λεγόταν Κράινα. Οι Ρώσοι προσπάθησαν αφιονισμένα να σπρώξουν τους μεγαλοσέρβους σοβινιστές της Κράινα σε συμφωνία με την Κροατία. Πάντα στάθηκε αδύνατο.

Οι σερβοφασίστες του Κβιν εμπόδιζαν τη Ρωσία να αδράξει γερά το κλειδί του πολέμου στα Βαλκάνια, που ήταν η εξομάλυνση των σερβοκροατικών σχέσεων. Έτσι, φτάνουμε στον Αύγουστο του '95, όταν ο Μιλόσεβιτς και ο Τούντζμαν, κάτω από την επίβλεψη της Ρωσίας, αποφασίζουν να επιστραφεί η κατεχόμενη Κράινα στα εδάφη της Κροατίας με την αποχώρηση του σέρβικου στρατού εκεί, καθώς έχασε την υποστήριξη της "μητέρας-πατρίδας", της Σερβίας. Αντάλλαγμα της συμφωνίας ο διαμελισμός της Βοσνίας.

Το Ντέιτον ολοκληρώνει το διαμελισμό της Βοσνίας με τη νίκη του σέρβικου φασισμού και την αναγνώριση, διεθνώς, της εισβολής, της εθνικής εκκαθάρισης και των βιασμών των σέρβων ναζι. Τώρα οι σερβοφασίστες με την οικουμενική συναίνεση και τη διεθνή νομιμότητα έχουν εξασφαλί-

σει το κομμάτι τους, το 49% της Βοσνίας.

Αλλά το Ντέιτον δεν είναι μόνο η αναγνώριση της σέρβικης εθνικής εκκαθάρισης και του διαμελισμού, μα και κάθε εθνικής εκκαθάρισης και διαμελισμού. Η νομική της επικάλυψη. Όταν κάποιας τεμαχίζει μια χώρα με τη βία και η πράξη αυτή γίνεται αποδεκτή με όλα τα πρωτόκολλα και τις σφραγίδες, κανείς δε μπορεί να σταθεί υπέρμαχος οποιασδήποτε ακεραιότητας πάνω στο μολυσμένο έδαφος του βιασμού, εκτός απ' το ίδιο το θύμα, τους Βόσνιους. Τα εθνικά σύνορα κατέρρευσαν, για πρώτη φορά στην Ευρώπη μετά το Χίτλερ, από τις σέρβικες πυροβολαρχίες και τα σερβικά τανκς με τις διδαχές της "αγίας ορθόδοξης Ρωσίας", κι αυτό έγινε αποδεκτό.

Η βοσνιοκροατική ομοσπονδία γεννήθηκε μέσα στο διεστραμμένο μυαλό του δόκτορα Τσούρκιν σα συνέπεια της σέρβικης εισβολής, θύμα της οποίας υπήρξε και η Κροατία. Όμως η αστική τάξη της Κροατίας ήταν τόσο βαθιά άρρωστη απ' το σοβινισμό, που γρήγορα ξέχασε τα βάσανά της απ' τους σέρβους ναζί. Βλέπει μπροστά της ότι είναι δυνατό σήμερα να ικανοποιήσει το τρελό της πάθος για επέκταση, αφού το ίδιο έγινε δυνατό για το σέρβικο φασισμό. Τώρα μπορεί η ίδια να μετατραπεί σε μια τυχοδιωκτική επιθετική δύναμη, σε μια μικρή Σερβία ή, αλλιώς, σε τσιράκι της Σερβίας και της Ρωσίας.

Γιατί η ομοσπονδία δεν είναι τίποτα άλλο παρά η άρνηση της ενιαίας πολυεθνικής Βοσνίας, και οι Βόσνιοι το γνώριζαν όταν σερβόντουσαν σ' αυτήν. Αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, όπως έκαναν στα 4 χρόνια του πολέμου υπογράφοντας όλες τις συμφωνίες, τη μία πιο ελεεινή απ' την προηγούμενη. Ήταν η συντριπτική αναγκαιότητα των πολιτικών και στρατιωτικών συσχετισμών, της πραγματικότητας, της αδυναμίας τους και οπωσδήποτε όχι της θέλησής τους. Τώρα είναι αναγκασμένοι για πολλοστή φορά να δεχτούν τις συνέπειες της υπογραφής τους.

Η μόνη διαφορά είναι ότι τώρα γνωρίζουν, έχουν την ανεκτίμητη πείρα μιας αιματηρής διαδρομής μέσα από την καταστροφή και τον πόνο. Έχουν την τεράστια πλειοψηφία της διεθνούς κοινής γνώμης μαζί τους. Εξαρτάται πόσο θα μπορέσουν να δυναμώσουν και να εξοπλιστούν **με βαριά όπλα**.

Ένας κροατοβοσνιακός πόλεμος μοιάζει σχεδόν αναπόφευκτος. Έχει μαζευτεί ήδη αρκετή εύφλεκτη ύλη σ' αυτή τη γωνιά της βορειοδυτικής Βοσνίας και απλώνεται μέχρι τα κεντρικά της χώρας. Στο Μοστάρ το μίσος έχει χωρίσει εδώ και πολύ καιρό τις δύο κοινότητες. Απ' την άνοιξη του 1993, όταν οι δυνάμεις του κροατικού συμβουλίου Αμύνης ΗΥΟ οδήγησαν τους Βόσνιους κατά πλάτος του ποταμού Νερέβα από τη δυτική πλευρά της πόλης σ' ένα θύλακα στα ανατολικά. Έμειναν εκεί αποκλεισμένοι, βομβαρδισμένοι και πεινασμένοι μέχρι τις αρχές του φθινοπώρου.

συνέχεια στη σελ. 10

Οι σφαγές στο Ισραήλ και το παλιό ρώσικο όνειρο

Η Διάσκεψη για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας στη Μέση Ανατολή που πραγματοποιήθηκε στην Αίγυπτο την περασμένη Τετάρτη ήταν μια υπόθεση υπονομιμένη από την αρχή.

Θεωρητικά αυτή η «Διάσκεψη κορυφής των ειρηνοποιών», όπως αποκλήθηκε, είχε στόχο να απομονώσει πολιτικά τη δολοφονική ισλαμοφασιστική συμμορία της Χαμάς και να ενθαρρύνει την ειρηνευτική διαδικασία ανάμεσα στο κράτος του Ισραήλ και τη νέα παλαιστινιακή εξουσία.

Όμως ουσιαστικά αυτή η Διάσκεψη είχε το αντίστροφο αποτέλεσμα και την αντίστροφη πρόθεση από την πλευρά του Κλίντον. Γιατί είναι αδύνατο να κάθεται στο τραπέζι μιας ειρηνευτικής διαδικασίας για το μεσανατολικό μια χώρα σαν τη Ρωσία. Μια χώρα δηλαδή που έχει άριστες, και μάλιστα όλο και πιο αναπτυσσόμενες σχέσεις, με τις δύο χώρες που άμεσα στηρίζουν τη Χαμάς στην προβοκατόρικη και θηριώδη της πορεία: Το Ιράν και τη Συρία.

Ακόμα χειρότερα, η παρουσία του Γέλτσιν στο τραπέζι αυτό έρχεται να προετοιμάσει τη συμμετοχή της Ρωσίας σε μια ειρηνευτική Συνδιάσκεψη για το Μεσανατολικό. Εδώ και μια εικοσαετία σταθερός και κεντρικός στόχος της ρώσικης διπλωματίας ήταν η ανοιχτή συμμετοχή της Ρωσίας στις μεσανατολικές εξελίξεις. Γι' αυτό εκείνη είχε βρει την περίφημη φόρμουλα της Ειρηνευτικής Διεθνούς Συνδιάσκεψης, ώστε να χάσει ανοιχτά τη μούρη της σε μια διαδικασία από την οποία πάντα αποκλειόταν από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ.

Η συμμετοχή της Ρωσίας στη «Διάσκεψη των ειρηνοποιών» είναι λοιπόν το πρώτο και αποφασιστικό βήμα για να παίξει η Ρωσία τον ανοιχτό πρώτο ρόλο στο Με-

σανατολικό. Ασφαλώς ένα τέτοιο μεγαλιώδες βήμα άξιζε τον κόπο ώστε να προηγηθούν οι τρεις πολύνεκρες επιθέσεις των ισλαμοφασιστών σε βάρος των άμαχων ισραηλινών, επιθέσεις που τίναξαν στον αέρα τις ελπίδες για μια αληθινά ειρηνική επίλυση του Μεσανατολικού.

Η συμμετοχή της Ρωσίας σ' αυτή τη βρωμοδουλειά μπορεί να αποδειχθεί από την πολιτική ανάλυση. Ξέρουμε ότι πίσω από τη Χαμάς είναι το Ιράν και η Συρία. Όμως τα πυρά της Διάσκεψης δεν τα δέχθηκε η Συρία, αλλά μόνο το Ιράν. Όμως κάτω από συριακό έλεγχο και στην ίδια τη Συρία βρίσκονται οι πολιτικές-διοικητικές βάσεις της Χαμάς. Το σκανδαλώδες είναι ότι μόνο η Συρία, εκτός βέβαια από το Ιράν, αρνήθηκε να καταδικάσει τις τρεις σφαγές.

Αλλά η Συρία έχει δύο διαφορές με το Ιράν. Η πρώτη είναι ότι το Ιράν έχει αυξανόμενους δεσμούς με τη Ρωσία, αλλά δε βρίσκεται ακόμα σε απόλυτη ταύτιση, τοπική και παγκόσμια, με τη ρώσικη στρατηγική, όπως η Συρία.

Η δεύτερη και κυριότερη είναι ότι το Ιράν έχει απόλυτα μετωπικά και ανοιχτά εχθρική σχέση με τις ειρηνευτικές ισραηλοαραβικές διαδικασίες, ενώ η Συρία συμμετέχει σ' αυτές. Δηλαδή η Συρία συζητάει με το Ισραήλ για ειρήνη και ταυτόχρονα καλύπτει τους σφαγείς. Αλλά το «καλύπτει» στην περίπτωση ενός απόλυτα φασιστικού στρατοκρατικού καθεστώτος σημαίνει «εγκρίνει» και, ακόμα περισσότερο, «καθοδηγεί».

Με το να δολοφονεί αμάχους η Συρία επιβάλλει όρους στο Ισραήλ και το αδυνατίζει στο έπακρο, καθώς οξύνει τις σχέσεις του με τους Παλαιστίνιους. Η φυσική συνέπεια θα ήταν το Ισραήλ να αντιδράσει σταματώντας κάθε συζήτηση με τη

Συρία μόνο και μόνο γιατί αυτή καλύπτει τους σφαγείς. Όμως έτσι η Ρωσία θα πετιόταν έξω από το Μεσανατολικό.

Εδώ λοιπόν έρχεται ο ρωσόφιλος Κλίντον και σώνει την κατάσταση δηλώνοντας στη Διάσκεψη ότι «*Συρία και Ιράν διαφέρουν, γιατί η Συρία συμμετέχει στην ειρηνευτική διαδικασία*», οπότε δεν υπάρχει απόφαση της Διάσκεψης ενάντια στη Συρία.

Έτσι, μπορεί να καμαρώνει στο τραπέζι ανέπαφος ο Γέλτσιν, αφού δεν υποχρεώνεται να καταγγείλει τη σύμμαχό του Συρία. Αντίθετα, χάρη σ' αυτό το σύμμαχο η Ρωσία χρειάζεται περισσότερο στην ειρήνη, γιατί υποτίθεται ότι μπορεί να τον επηρεάζει και να τον... λογι-κεύει!

Αυτή τη ταχτική χρησιμοποιήθηκε από τον Κλίντον στη Βοσνία, όπου καλούσε τους δυτικούς να δεχτούν τη Ρωσία στη διαδικασία ακριβώς γιατί, σαν σύμμαχος της Σερβίας, την... επηρέαζε προς την ειρήνη...

Να λοιπόν που οι σφαγείς της Χαμάς είχαν ένα πρακτικό πολιτικό αποτέλεσμα: Την απότομη κλιμάκωση της ρώσικης διείσδυσης στη Μέση Ανατολή, η οποία από δω και μπρος θα μπορεί να είναι και απευθείας συνομιλητής του Ισραήλ.

Εννοείται ότι μέσα σ' αυτό το υπέροχο περιβάλλον της σύγχυσης και της έλλειψης χαρακτηρισμού του αραβικού κόσμου ο Γέλτσιν τόλμησε να επικεντρώσει τη δικιά του αντιτρομοκρατική ρητορεία στους ηρωικούς Τσετσένους, τους οποίους σύγκρινε με τη Χαμάς. Σύγκρινε τη Χαμάς, δηλαδή μερικές χιλιάδες φασίστες που τους μισεί όλο τους σχεδόν το παλαιστινιακό έθνος, με τους Τσετσένους, που είναι ένα έθνος σε πάνδημο πόλεμο. Κανείς στο τραπέζι δεν απάντησε

τίποτα σ' αυτό το κτήνος.

Από αυτά μόνο μπορεί κανείς να καταλάβει πόσο αρνητικός ήταν ο ρόλος αυτής της Συνδιάσκεψης.

Χρειάζεται, τέλος, να κάνουμε μια παρατήρηση σε σχέση με το Ιράν. Η Χαμάς έχει ιδεολογικούς δεσμούς με το Ιράν, όμως πρακτικά πολιτικά ελέγχεται περισσότερο από τη Συρία. Οι δολοφονίες απομόνωσαν περισσότερο το Ιράν α-

πό τη Δύση την ώρα που το Ιράν προσπαθούσε να φτιάξει κάπως τις σχέσεις του με την Ευρώπη για να αντισταθμίσει το αμερικάνικο εμπάργκο.

Με τις δολοφονίες το εμπάργκο (έμπνευσης Κλίντον) θα δυναμώσει, οπότε το Ιράν θα αναπτύξει ακόμα περισσότερο τις σχέσεις του με τη Ρωσία. Ο ρόλος του Κλίντον είναι βρώμικος μόνο και μόνο γι' αυτό. Γιατί ενώ κάνει εμπάργκο στο Ιράν, δε στρέφει καθόλου τα πυρά του στη Ρωσία, που όχι μόνο δεν κάνει εμπάργκο, αλλά το τροφοδοτεί ασταμάτητα με όπλα.

Αυτή η ταχτική λέγεται: «Πιέζω εγώ, για να πάρεις εσύ».

Τα ρώσικα υποβρύχια επελαύνουν

Η Ρωσία ετοιμάζεται για παγκόσμιο πόλεμο. Η εκτίμηση αυτή της ΟΑΚΚΕ, βασισμένη στα πραγματικά γεγονότα και όχι στην εθελουφλία μιας δυτικού τύπου «υπνηλίας», αν παλιότερα φαινόταν στον πολύ κόσμο τελειώς έξω από τα πράγματα, τώρα επιβεβαιώνεται όλο και περισσότερο. Άλλωστε, πού πάνε όλα αυτά τα δισεκατομμύρια δολάρια με τα οποία ταΐζει αφειδώς εδώ και μια δεκαετία τη ρώσικη αρκούδα η Δύση αν όχι στους εξοπλισμούς; Πάντως, το σίγουρο είναι πως δεν πάνε για τη «μετατροπή της πολεμικής βιομηχανίας σε ελαφριά βιομηχανία», όπως αφελώς θέλουν να πιστεύουν μερικοί φιλελεύθεροι. Γιατί, αν ήταν έτσι, ο ρώσικος λαός θα είχε ξεφύγει από την ολοένα εντεινόμενη εξαθλίωσή του.

Αφορμή για τις παραπάνω σκέψεις μας έδωσε ένα σημαντικό άρθρο του Βήματος (25 του Φλεβάρη), στο οποίο εκφράζεται η ανησυχία της Δύσης και του ΝΑΤΟ για τα «σιωπηλά υποβρύχια» της Ρωσίας, τη νέα γενιά δηλαδή ρώσικων υποβρυχίων. Αντιγράφουμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«*Τον τελευταίο χρόνο ρωσικά υποβρύχια εθεάθησαν έξω από τη ναυτική βάση Φασλέιν της Σκωτίας και στον Ατλαντικό. Τα νέα αυτά υποβρύχια είναι μεγαλύτερα, πιο αθόρυβα και περισσότερο επικίνδυνα από αυτά που αντικαθιστούν. Αμερικανικοί δορυφόροι έχουν εντοπίσει ρωσικά υποβρύχια να πα-*

ρακολουθούν πλοία του ΝΑΤΟ και να ελέγχουν ναυτικές βάσεις τόσο στη Βρετανία όσο και στις δύο ακτές των ΗΠΑ.

Ύστερα από τον τερματισμό του ψυχρού πολέμου και τον «εγκλεισμό» του ρωσικού ναυτικού στις βάσεις του, οι σύμμαχοι του ΝΑΤΟ πίστεψαν ότι η απειλή των ρωσικών υποβρυχίων θα εξέλειπε. Αυτός ήταν ο λόγος για τη διακοπή των προγραμμάτων ανάπτυξης νέων τύπων υποβρυχίων από το ναυτικό των ΗΠΑ, της Βρετανίας και της Γαλλίας. Με βάση όμως τις τελευταίες εξελίξεις οι δυτικοί σύμμαχοι οδηγούνται στο συμπέρασμα ότι οι Ρώσοι προχώρησαν σε ένα εκτεταμένο πρόγραμμα ανανέωσης του στόλου των υποβρυχίων τους (σε: όσο δηλαδή οι δυτικοί κοιμώοντουσαν, οι Ρώσοι έφτιαχναν τα πιο τέλεια όπλα!).

Το ρωσικό ναυτικό θα δαπανήσει φέτος πάνω από ένα τρις δρχ. για τη ναυπήγηση νέων υποβρυχίων που θα είναι σε θέση να ξεφεύγουν από την επιτήρηση των Βρετανών και των Αμερικανών. Την ίδια στιγμή οι Ρώσοι ρίχνουν στη θάλασσα μια νέα γενιά υποβρυχίων που φέρουν πυρηνικούς πυραύλους SS-N-21, τα οποία δοκιμάζονται κοντά στα σύνορα με τη Νορβηγία. Παράλληλα, βρίσκεται στα σκαριά ένα νέο υποβρύχιο που φέρει βαλλιστικούς πυραύλους».

Νομίζουμε πως το άρθρο είναι πολύ εύγλωττο από μόνο του για να χρειαστεί περαιτέρω σχολιασμό από μας...

Ο ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΝΕΟ ΠΟΛΕΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 9

Ήταν τότε το σχέδιο Βανς-Όουεν που ερέθισε τον κροάτικο σοβινισμό δίνοντάς του περισσότερα εδάφη, για να σπάσει το κοινό αντισέρβικο μέτωπο με τους Βόσνιους και να υποχρεώσει τους καταβεβλημένους Βόσνιους, όπως υπολόγιζε, σε μια επαίσχυντη ειρήνη. Οι Κροάτες ξεχύθηκαν σίγουροι για τους εαυτούς τους και πολλοί Βόσνιοι σφαγιάστηκαν τότε. Όμως τόσο οι Βανς-Όουεν όσο και ο κροάτικος σοβινισμός λάθωσαν για τη Βοσνία, «το πτώμα που κινείται».

Κανείς δεν έχει ξεχάσει εκείνες τις μέρες, ούτε οι ντροπιασμένοι Κροάτες ούτε οι βασανισμένοι Βόσνιοι.

Στο Σεράγεβο πρόσφατα Κροάτες αστυνομικοί κατέλαβαν το δημαρχείο του Χατζίσι (προάστιο που έλεγχαν οι Σέρβοι και πέρασε στη βοσνιακή κυβέρνηση) και αρνήθηκαν να το παραδώσουν στη μικτή (Μουσουλμάνοι, Σέρβοι και

Κροάτες) αστυνομική δύναμη. Μόνο μετά από δυναμική παρέμβαση των γάλλων κυανόκρανων έγινε αυτό δυνατό. Σε έρευνα που ακολούθησε βρέθηκε ότι το κτίριο ήταν παγιδευμένο με εκρηκτικά. Δηλώσεις κροατών αξιωματούχων που προπαγανδίζουν τον «*ισλαμικό κίνδυνο που απειλεί τη Δύση και την Κροατία*» είναι ενδεικτικές του κλίματος που επικρατεί.

Στην ίδια την Κροατία ο Τούντζμαν κατάργησε το νόμιμο εκλεγμένο δήμαρχο της προοδευτικής κροάτικης αντιπολίτευσης Γιόζο Ράντος και δεν τον άφησε να αναλάβει καθήκοντα στο δήμο του Ζάγκρεμπ, βασισμένος σε μια ειδική νομοθεσία του 1922!

Όλα αυτά τα γεγονότα είναι σημάδια μιας σύγκρουσης της οποίας οι παράγοντες συσσωρεύονται επικίνδυνα.

Σ' έναν ενδεχόμενο πόλεμο Βοσνίας-Κροατίας το άδικο θα βρίσκεται στην πλευρά του κροάτι-

κου σοβινισμού και το δίκιο στην πλευρά των Βόσνιων. Η Ρωσία θα περάσει με τους Κροάτες όχι μόνο για να κατοχυρώσει ολοκληρωτικά το διαμελισμό της Βοσνίας, αλλά και για να τσακιστεί μια για πάντα η βοσνιακή αντίσταση, που ζει με το όνειρο να αποκαταστήσει την εδαφική ενότητα της χώρας της και την οριστική απελευθέρωσή της απ' το σέρβικο φασισμό. Γιατί οι Βόσνιοι Μουσουλμάνοι ξέρουν καλά ότι χωρίς την πολυεθνική συνύπαρξη και συμβίωση σε μια ενιαία Βοσνία είναι αδύνατο να επιβιώσουν. Ο βοσνιακός εθνικισμός, που γεννήθηκε σα συνέπεια της ατιμωρησίας των σέρβων εισβολέων και την επικράτηση των νόμων της ζούγκλας στις διεθνείς σχέσεις, έχει πολύ δρόμο μπροστά του να διανύσει στην πάλη με την εμπειρία των βοσνιακών μαζών.

Ωστόσο παραμένει ένα καταπιεζόμενο έθνος, στη σημερινή ιστορική φάση.

Μία φέτα φασισμού

συνέχεια από τη σελ. 3

τροφίας στην Ελλάδα. Η Ευρώπη δεν μπορεί και δεν πρέπει να στηρίζει με τεχνητά μέσα πολύ ψηλές τιμές αυτή την καθυστέρηση. Άλλωστε αυτό έγινε προηγουμένα και στη γελαδοτροφία, που τελικά εκσυγχρονίσθηκε στην Ελλάδα, όταν κόπηκαν οι κοινοτικές επιδοτήσεις. Τότε δέθηκε με την υπερσύγχρονη ελληνική γαλακτοβιομηχανία και επέζησε, αν και εντελώς εγκαταλελειμμένη από το αντικοσυγχρονιστικό κράτος.

Ασφαλώς στην υπόθεση αυτή εκείνοι που φταίνε λιγότερο είναι οι μικροκτηνοτρόφοι, ιδιαίτερα της Ηπείρου, και ασφαλώς αυτοί θα ήταν οι πιο οργισμένοι μπροστά στις νομαρχίες. Όμως γι' αυ-

τούς, όπως και για όλη τη φτωχή αγροτιά, η λύση δεν είναι στο «κάτω η ΕΟΚ», ούτε στο «ζήτω η ελληνική φέτα»-Παρθενόνας του Τζουμάκα. Η λύση είναι στην πρόθεση της συνεταιριστικοποίησης, στην ανάπτυξη της υποδομής και στην κατάργηση της μεθόδου της επιδότησης που δίνει παρασυντακτικό πλούτο στην πλούσια αγροτιά.

Για να γίνουν όμως αυτά, πρέπει να χτυπηθούν δύο πράγματα: Η κομματικοσυνδικαλιστική γραφεικρατία των συνεταιρισμών, η πλούσια αγροτιά που κάνει κομπίνες μαζί της ή είναι η ίδια γραφειοκρατία και, κυρίως, η πολιτικοϊδεολογική γραμμή των ρωσόδουλων τραμπούκων και σαμποταριστών.

